

SAYI: 08 21 OCAK-4 ŞUBAT 2004 FİYATI: 500.000 TL.(KDV DAHİL)

YENİ
EVREDE

MÜÇADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

• Bir Kıtanın
İlhakı:
FTAA

• Akdeniz'in
Uçak
Gemisi:
KIBRIS

• Federasyon
Girdabı

• Esnek
Üretim-
Esnek
Çalışma

• Kadıköy
Meydanı'nda
Meşaleli
Eylem

• İkitelli'de
Eylemler

• Gazi'de
Meşaleli
Eylem

Merhaba,

Dergimiz, üzerindeki tüm baskılara, Yazı İşleri Müdürümüz ve okurlarımıza yönelik tüm saldırılara rağmen yayını sürdürüyor. 8. sayımızla size merhaba demenin mutluluğunu yaşıyoruz. İşçi ve emekçilerin sesi olmanın kolay olmadığını, emek düşmanlarının saldırılarına uğrayacağımızı biliyoruz. Ancak, hiçbir güç, bizi işçi ve emekçilerin mücadelesinin yanında yer almaktan, onların sesi olmaktan alıkoyamayacaktır.

Emperyalist-kapitalist sistem, bir yandan küresel ölçekte ekonomik, siyasi ve askeri ilhakını derinleştirme eğiliminde. Bağımlı ülke iç pazarlarının yıkıma uğratılmasıyla devam eden bu süreç, en nihayetinde işçi sınıfı ve emekçilerin dünyanın bir çok bölgesinde emperyalist-kapitalist sisteme karşı ayaklanmasıyla birlikte işliyor. Tüm dünya üzerinde emperyalist-kapitalist sistemin yarattığı koşullara karşı bir tepki, öfke kendisini açığa vuruyor. Avrupa'dan Asya'ya, Latinlerden Türkiye'ye işçi sınıfı ve emekçi halkların devrimci mücadelesi yükseliyor.

Emperyalist-kapitalist sistem bu gidişi engellemez. ABD tarafından başlatılan 3. Dünya Savaşı da bu sistemin çöküşünü durduramayacaktır. Burjuva dünyanın tarihi saldırısı işçi ve emekçilerin ayaklanmasıyla karşılaşılıyor. Bütün dünyada proleter devrimler gelişiyor.

Halk kitlelerinin sisteme duydukları öfke ve kinle her yerde eyleme geçtikleri bir dönemde, emperyalist-kapitalist sistem çeşitli oyalama taktiklerine başvuruyor. Bunlardan birisi de, seçimlerdir. Yerel ya da genel olsun, seçimler şu aşamada sadece ve sadece kitle eylemlerini geri çekmek, onlarda beklenti yaratmak için öne sürülüyor. İşçi sınıfı ve emekçiler, bu oyuna gelmeden ayaklanma ve devrim yolundan yürümeye devam etmelidir.

ABD emperyalizmi, Küba'ya ve onun komünist önderliğine saldırılarını sürdürüyor. Küba, her koşul altında dünya proletaryasının gözbebeği olmaya devam edecektir. Fidel ve Küba, dimdik ayakta ve emperyalist-kapitalist sisteme meydan okumaya, sosyalizmi savunmaya devam ediyor.

Bizler de her koşulda, dünyanın neresinde olursa olsun, devrim ve sosyalizm mücadelesini yükseltenlerin yanında olmaya devam edeceğiz. Üzerinde yaşadığımız topraklarda, devrimci-sosyalist bir yayın olarak, emperyalist-kapitalist sisteme karşı mücadelede üzerimize düşenleri yapmaya devam edeceğiz.

Yeni sayımızda buluşmak dileğiyle.

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜMÜZ ÖZGEN İŞ TUTUKLANDI

İstanbul İkitelli semtinde okurlarımızın, polislin bölgedeki artan saldırılarını protesto etmek için 11 Ocak tarihinde yapmak istedikleri basın açıklamasında, Yazı İşleri Müdürümüz Özgen İş, gözaltına alındı ve daha sonra tutuklanıp Metris Kapalı Cezaevi'ne kapatıldı.

Yazı İşleri Müdürümüz, polislin basın açıklamasına yaptığı vahşice saldırıda, diğer okurlarımız ve Ayışığı Sanat Merkezi çalışanlarıyla birlikte darp edildi, şiddete maruz kaldı. Özgen İş, şu anda Metris Kapalı Cezaevinde adli tutuklularla aynı yerde tutuluyor. Cezaevi yönetiminin dayatmalarıyla angarya iş yapması için baskılarla karşı karşıya kalıyor. Zorla saçları kesilen Yazı İşleri Müdürümüz, bu şekilde yıldırılmak, devrimci, sosyalist bir yayının yazı İşleri Müdürü olarak üzerine aldığı tarihsel sorumluluğu yerine getirmesi engellenmek isteniyor.

Yazı İşleri Müdürümüz Özgen İş, bir an önce serbest bırakılmalıdır. Devrimci-sosyalist basın üzerindeki baskılar, bizi üzerimize aldığımız tarihsel sorumluluğu yerine getirmekten alıkoyamayacaktır.

**BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!
DEVİRİMCİ SOSYALİST BASIN
SUSTURULAMAZ!**

DÜZELTME ve ÖZÜR

Dergimizin 6. sayısında 3. sayfada yayınlanan C.Dağlı imzalı başyazımızda, 3. paragraftaki "Kapitalist sınıf, artı-emek zamanını, dolayısıyla artı-değeri yükseltmek için gerekli olan zamanı korur" cümlesinin sonu, "korur" değil, "düşürür" olacaktı. Dizgiden kaynaklanan bu hatayı düzeltir, yazarımız ve okuyucularımızdan özür dileriz.

BİR KİTANIN İLHAKI: FTAA

NAFTA'nın emperyalist tekellere sağladığı sınırsız olanakların daha da genişletilmiş hali olan Amerikalı Serbest Ticaret Bölgesi (FTAA), bir kıtanın tümünden ilhakının adıdır. Küba hariç, Kuzey, Orta ve Güney Amerika ile Karayiblerdeki 34 ülkeden 800 milyon insanın yaşamını ilgilendiren FTAA Anlaşması, ABD'nin Florida eyaleti Miami'de yapılan toplantıda onaylandı.

Anlaşma, ABD'li tekellere tüm Latin Amerika'da istedikleri gibi hareket serbestisi sağlarken, işçi ve emekçi halklara açlık, sefalet ve yıkımdan başka bir şey sunmamaktadır.

Bir kıtanın ilhakı anlamına gelen FTAA'nın yıkım yaratan içeriğini anlamak için 1994'ten beri ABD, Kanada, Meksika arasında varolan NAFTA anlaşmasının sonuçlarına bakmak yeterli olacaktır.

NAFTA, üç ülke arasında ekonomik olarak bağımlı olan Meksika'ya yıkımdan başka bir şey getirmemiştir. 1994'ten bu yana milyonlarca Meksikalı, asgari ücretin altında bir gelire çalışmaya zorlanmış, onlara, adına maquiladoras denilen "dehşet evlerinde" kölece bir yaşam dayatılmıştır. Dünyanın neresinde olursa olsun serbest ticaret bölgelerinin, "dehşet evlerinin" kurulması, işçi ücretlerinin düşürülmesini, çalışma koşullarının ağırlaştırılmasını ve her türden örgütlenmenin zor yöntemleriyle engellenmesini beraberinde getirmiştir.

İnsan yaşamı, sağlık ve doğanın korunması emperyalist tekellerin çıkarlarına terk edildiği için, korkunç

yıkımların yaşandığı alanlar olmuştur. Gen değişimine uğratılmış organik maddelerin, yapay besinlerin sonucu hastalıklar hızla artarken, ilaç fiyatlarındaki artış ve sağlık alanında yaşanan özelleştirmelerle insanlar bu hizmetlerden yararlanamayacak duruma getirilerek ölüme terk edilmişlerdir.

NAFTA nedeniyle doğayla ilgili tüm koruma önlemleri kaldırılmış, kısa sürede Meksika ormanlarının %40'ı yok edilmiş, buna bağlı toprak kaymaları nedeniyle, tarım alanları yok olmuştur. Tarım alanlarının yok olması, açlığın hızla yaygınlaşmasına neden olmuştur.

Özelleştirmelerin hızlandırılmasıyla sağlık ve eğitim hizmetlerinden yararlanamayan işçi ve emekçiler yaşamın dışına itilmişlerdir. Özelleştirmeler sonucu yaşanan işten çıkarmalar, işçi ve emekçilerin bir kısmını yaşamdan kovarken, bir kısmını ise açlık sınırında ücretlerle yaşamaya mahkum etmiştir. ABD ve Kanada tekellerinin rahatça at koşturduğu Meksika'da, küçük işletmeler iflase sürüklenmiştir.

NAFTA'nın yıkım yaratan gerçekliği, FTAA'nın tüm bir kıtaya nasıl bir gelecek sunduğunun somut göstergesidir. FTAA uygulamaya geçtiğinde tüm bir kıta halkı bu aynı tabloyla kısa zamanda karşılaşacaktır. Tabi yıkım programları FTAA ile başlamayacak; bu yıkım, şu anda tek tek Latin Amerika ülkelerinde IMF ve Dünya Bankası eliyle yürütülmektedir. FTAA, bu yıkımın daha sistemli ve yaygın hale gelmesini sağlayacaktır.

Yaratılacak bu yıkımın bilincinde

olan, IMF ve Dünya Bankasının yıkım programlarına karşı güçlü bir direniş ortaya koyan, isyanlarla, ayaklanmalarla özelleştirmelerin önüne geçen Latin Amerika halkları, FTAA Anlaşması'na karşı kararlı, direngen yürüyüşünü devam ettirecektir. Toplantıların yapıldığı gün, Miami sokaklarını dolduran binlerce insan bu kararlılığın göstergesi olmuştur.

Uygulanan yıkım programları çeşitli arayışları, alternatifleri gündeme taşımıştır. 180 milyon nüfuslu Brezilya'da İşçi Partisi başkanı Lula'nın iktidara taşınması, Venezüella'da Bolivarcı politikalar, Brezilya, Arjantin, Uruguay, Şili ve Venezüella arasında bölgesel işbirliğinin artırılma çabası, Küba'nın bu türden birliklerin başını çekme uğraşı ve Mercosur gibi bütünleşmeler, arayışın somutlandığı bazı biçimlerdir.

İşçi ve emekçi halklar, IMF ve Dünya Bankası eliyle yürütülen yıkıma karşı Brezilya'da Lula'yı iktidara taşımış, ama kısa zamanda Lula'nın IMF ve Dünya Bankası'na verdiği güvenceler sonucu, onun yıkıma karşı bir alternatif olamayacağını anlamış ve ona karşı eylemlere girişmiştir.

"FTAA; bölgenin geleceği için ölüm fermanı anlamına gelen bir mekanizma" diyen Chavez, kendi Bolivarcı anlayışını "Amerika için Bolivarcı Alternatif" adında bir toplumsal siyasi pakt olarak önermektedir. Chavez taraftarlarınca örgütlenen Bolivarcı milisler ve komitelerin varlığı, işçi sınıfı bu komitelerde yer aldığı anda iktidarın daha da ileri taşınmasına yardımcı olacaktır. FTAA'nın "ölüm fermanı" olduğu doğrudur, ama bu fermana karşı Bolivarcı ulusal anlayış tek başına bir şey ifade etmeyecektir. Zaferi getirecek olan şey, özel mülkiyeti ortadan kaldıracak bir devrime yönelmektir.

FTAA'nın yaratacağı yıkımı durdurmanın tek yolu, Küba'nın yanında yer almak ve hızla sosyalizme doğru yürümektir. Latin Amerika halklarının özgürlüğü, Che'nin düşü olan bir kıta devrimi ile mümkündür. Bu düşü gerçek kılmanın yolu, Küba'nın sosyalizm yoludur.□

Akdeniz'in Uçak Gemisi:

KIBRIS

26 Ocak'ta faşist ABD hükümetinin başı Bush'la görüşecek olan TC Başbakanı'nın önünde duran en önemli ödevlerden birisi Kıbrıs. Hükümet bu görüşmenin "sıcak" geçmesi için Kıbrıs konusunda adımlar atmaya hazır olduklarını sürekli yineleyip duruyor.

Kıbrıs, ABD-TC ilişkilerinde neden birdenbire bu derece önem kazandı? Yakın zamana dek AB emperyalizminin tüm zorlamalarını ABD'nin desteğini alarak savuşturabilen TC, neden şimdi ortada bırakılıyor? ABD'nin bu küçük ada ülkesinden beklentileri ne?

Ortada tek bir soru yok, tek bir cevap da... Bu nedenle konuyu birkaç açıdan kısaca irdelemek gerek.

TC Kıbrıs'ı Kaybediyor

Kaybediyor, çünkü TC, bu adayı zor yoluyla ele geçirmişti. Ve bugüne dek ada üzerinde egemen olabildiyse, silahların caydırıcı gücü sayesinde oldu. Türkiye 1974 ve '75 işgal hareketleriyle adanın kuzey bölümünü ilhak etti.

İlhaktan önce, Kıbrıs'ta yaşayan Rum ve Türk toplumları uzun yıllar etnik çatışmadan uzak yaşadılar. Bu durum, 1950'lerden sonra dış müdahaleler ile değişmeye başladı. İki toplum arasında düşmanlık tohumları ekmek için Türkiye özel birimler kurdu. Bu birimlerin ilk kuruluş tarihi 1950'lerin sonudur. Özel Harekat Dairesi'nin kurulmasında etkin olan general Sabri Yirmibeşoğulları bu Dairenin ilk faaliyetlerini Kıbrıs'ta gerçekleştirdiğini itiraf etmişti.

TC'nin o dönemki provokasyon faaliyetleri yalnızca Kıbrıs'ı bir "yavru vatan" olarak görmekten kaynaklanmıyordu. O yıllar TC'nin NATO'ya giriş yıllarıdır. Bu özel hareket dairesi NATO tarafından kuruldu. Ve o dönem Kıbrıs, NATO için özel bir önem taşıyordu.

Aynı yıllarda ardarda gelişen olaylar, Kıbrıs'ı NATO için önemli hale getirmişti. Mısır'da Arap milliyetçiliğinin önderi Cemal Abdul Nasır, İngiltere ve Fransa'nın kontrolündeki Süveyş kanalını ulusallaştırmış ve bu nedenle birçok kez savaşı eşliğine gelmişti. Kıbrıs, Mısır'ı tehdit ve kontrol edebilmek için gerekliydi.

Yine aynı yıllarda yükselen Filistin Devrimi, İsrail'e karşı yönelen Arap ulusal öfkesini iyice bilemişti. Bütün bu gelişmeler Ortadoğu'da Sovyetler Birliği'nin önemli adımlar atmasına yardımcı oluyordu. Bu nedenlerle Doğu Akdeniz'de güçlü bir NATO varlığı emperyalizm için büyük bir ihtiyaçtı. İncirlik Üssü'nün kurulması ve NATO'ya devri de yine 60'lı yılların sonunda gerçekleşti.

NATO ve TC'nin Kıbrıs'a ilişkin operasyonlarını hızlandıran bir başka gelişme, Kıbrıs'taki komünist parti A-

KEL'in her iki toplum içerisinde saygınlık kazanıp önemli bir güce erişmesiydi. 60'lı yılların ikinci yarısından itibaren, bu partinin militanları başta olmak üzere, her iki toplumun ilerici güçlerine karşı, Türkiye, Yunanistan ve İngiltere'nin yönlendirdiği bir iç savaş başlatıldı.

Bugünün "Türk toplumu lideri" olarak köşe başını tutan Denктаş, o yılların toptancı tüccarı, karşı devrimci çetelerin yöneticilerinden biriydi. İki toplum arasına ilk sınır çekildiğinde, bu toptancı tüccar, sınırın öte yakasından taşıdığı malları lideri oldu-

ğu "Türk toplumuna" fahiş fiyata satarak zengin olmuştu.

Ama asıl yağma, TC'nin askeri işgaliyle geldi. O yıllarda Yunanistan'da hüküm süren faşist Albaylar Cuntası'nın desteği ile Kıbrıs'ta tertiplenen faşist darbe, TC'nin adaya asker göndermesine bahane oldu. ABD ve İngiltere'nin hedefi, Kıbrıs'ı Yunanistan üzerinden kontrol etmekte. Ama işbirlikçilik masasından önüne atılan kemikleri bile toplayamadan kaldırılmayı hazmedemeyen TC, Kıbrıs'ın ilhakına girişti. O yıllarda bu ABD-TC ilişkilerinde sorunlar yaratmasına rağmen, zaman içinde TC, Yunanistan'dan daha sadık bir işbirlikçi olduğunu kanıtladı.

İşgal edilen topraklarda unutulmaz bir talan yaşandı. O yılları yaşayan hiçbir adalı TC ordusuna sempati beslemez. Yağmanın asıl zenginleri Denктаş ve Derviş Eroğlu gibileri, TC ordusunun gölgesi altında su başlarını tuttular.

Zaman içinde Kıbrıs, TC'nin dışişleri bürokrasisi ve militarist kadronun üst düzey yöneticilerini besleyen bir memeye dönüştü. Rumlardan zorla alınan araziler ve çiftlikler üzerine oteller, kumarhaneler kuruldu. Buralarda muazzam ölçülerde kara para aklanarak TC bürokratlarının cebine aktı. Eğer bugün bu üst düzey bürokrat takımına yakın olmayı bir şeref sayan karşı-devrimci Perinçek tayfası "Kıbrıs'ı veren Türkiye'yi verir" diyerek histerik çılgınlıklar atıyorsa, sağmal bir ineği kaybetmenin kuyruk acısındanadır. Ama aynı çanakta yalayan MHP yanında, İP'çilerin topal atı ne yapabilir ki.

Yoksul ve işgal altında bulunan Kuzey Kıbrıs halkı bu durumunu değiştirmek için bir süredir hareket halinde. Ama, dünyanın en büyük İngiliz askeri üssünün bulunduğu, her adım başı TC ordusunun gölgesiyle dolu, dünyanın en yoğun "militarist" a-

Kıbrıslı işçiler, sınırlar olmadan üretebilme hakkı için eylemde

'Ver kurtul'cular haindir

Orgeneral Hürşit Tolon, Kıbrıs için 'ver kurtul'cuların olduğunu belirterek sert konuştu: Bu ülke güzel insanlar yetiştirdi, artık hain de yetiştiriyor. 'Ver kurtul' diyen hain değil de nedir

dalarından birinde, devrimci araçlarla bu kurtuluşu sağlamak cesaret gerektiriyordu. Halk kolay yolu seçti: Güneye ilihak etmek, böylece TC ordusunun gölgesinden kurtulmak. Artık bu saatten sonra, yaratılan düşmanlıklar üzerine kurulu iki toplum biçiminin statükosunu devam ettirmek mümkün değildi. Taşlar yeniden dizilirken, kaybeden tarafın TC olduğu gün gibi açıldı.

ABD Kıbrıs'ı İstiyor

İstiyor, çünkü Kıbrıs, ABD'nin başlattığı 3. dünya savaşında önemli bir üs olacak. Ancak, TC'nin Kıbrıs'taki ilhakçı tutumu Kıbrıs'ı ABD için güvenli bir üs olmaktan çıkarıyor. Burada yaşayan halkların öfkelerini uyandırıyor. Öyleyse bu eskimiş aracı devreden çıkartmak zamanı gelmişti.

ABD'nin emperyalist politikalarının en çok tepki çektiği ülkelerden biri Yunanistan'dır. Benzer tepkiler güney Kıbrıs'ın Rum halkında da var. İşte ABD, adanın bir bölümünü ilhak eden TC'yi "çözümüne" zorlayan güç olarak devreye girmek istiyor. Böylece adada ve Yunanistan'daki ABD karşıtı tepkileri yumuşatabilmeyi umuyor.

ABD'nin buna gerçekten ihtiyacı var. Kendi yönünden başlattığı dünya savaşında ülke dışında güvenilir üsler yaratabilmek için her yolu deniyor. Bu amaçla Gürcistan'da kendi yandaşlarını ayaklandırmıştı. Böylece Kafkasya'da Şevartnadze'nin yıpranmış kimliği yerine taze güçlerle hareket imkanına kavuşmuştu.

ABD'nin Dünya Savaşı planında Ortadoğu kuşkusuz Kafkasya'dan daha önemli bir yer tutuyor. Tıpkı 1960'larda olduğu gibi. Ortadoğu'nun tüm halkları üzerinde tehdit gücü yaratabilmesi için Kıbrıs biçilmiş bir kaftan: Adeta bir uçak gemisi. Kıb-

rıs aynı zamanda İsrail'i ayakta tutan bir üs olarak tasarlanıyor.

Proletaryanın Yolu

İşçi sınıfı Kıbrıs konusunda estirilen şoven rüzgara kendini kaptırmadı. Her ne kadar Türk-İş gibi burjuva sendikalar konuyu işçi sınıfının gündemine taşımaya kalkışsalar da başarılı olmadılar.

Ancak işçi sınıfının tutumu pasiflik olmamalı. Şovenizme güç vermemek sınıf adına olumlu olsa da, proletarya bu konuda kendi politik çözümlerini topluma taşımalıdır.

Proletaryanın Kıbrıs konusunda ileri sürdüğü politika, Leninist Parti tarafından formüle edilmiştir. Buna göre TC Kıbrıs'ta ilhakçı bir güçtür. Kıbrıs'ta sorunların çözümünde Türkiye proletaryasının yapması gereken, bu ilhak durumuna derhal son vermek ve Kıbrıs halklarının kendi geleceklerini özgürce belirlemesinin önündeki engelleri bu şekilde temizlemektir.

Adadaki Rum halkında özellikle İngiliz üslerine karşı büyük bir öfke birikimi var. Bu birikim komünist ve devrimci güçlere sürekli taze kan taşıyor. Türkiye proletaryası kendi ülkesinde devrimci iktidarı fethettiği zaman, adanın kuzeyindeki ilhakçı TC ordu güçlerini tümüyle dağıtmalıdır. Eğer adada TC'nin yarattığı militarist aygıtlar ortadan kalkarsa, Kıbrıs halklarının toplumsal devrim yolunun önündeki önemli bir engel yok edilmiş olacaktır. Şurası kesin: TC'nin adada ilhakçı konumunun sona ermesi ve her iki toplumun kaynaşması, adada bulunan diğer emperyalist güçleri kovmak için uygun ortamlar hazırlayacaktır.

Bugün ABD, TC'yi adada çözüme zorlarken esas amacı, bu ilhakçı gücün yerini almaktır. Bu planların başarıya ulaşıp ulaşamayacağı ada halklarının önünde duran bir sorundur. Öyleyse Kıbrıs emekçi sınıfları yalnızca TC'nin ilhakçı varlığına karşı değil, bütün emperyalizme karşı bir savaşım yürütmedikçe kurtuluş yüzü göremez. □

FEDERASYON GİRDABI

Karmaşık Irak denklemine Kürtlerin federasyon talebiyle birlikte işler sarpa sardı. Durum adamakıllı çetrefil bir hale geldi. Bu kaygan zeminde taraflar nerede ve nasıl durabileceklerini kestiremiyor. Kararsız bir ortam doğmuş bulunuyor. Başlı başına bu durum, savaşın yayılma riskini artırıyor. Gündeme gelen federasyon, tüm iradelerden bağımsız bir şekilde olayın dolaylı ya da dolaysız muhataplarını dibe çeken bir girdap gibi. Savaş tehditleri şimdiden ortalığı kapladı bile.

Federasyon İstemi Yeni Değil

İşin aslı, Kürtlerin federasyon istemi, yeni bir durum değil. Saddam öncesi Irak'ta, Molla Mustafa Barzani döneminde G.Kürdistan özerk bir yapıdaydı. Anayasal olarak Kürtlerin bir dizi hakları güvence altına alınmıştı. Saddam, başa geçer geçmez bu özerkliğe son verdi. Geniş çaplı Kürt katliamlarına girişti. Güney Kürtleri, burjuva öndelik altında savaşarak elde ettikleri tüm hakları bir anda yitirdiler. Oradaki Saddam düşmanlığının kökü buralara kadar uzanır.

Kürtler, 1991'deki ilk Körfez Savaşı'nın ardından, fiilen tekrar özerkliklerini kazandılar. Saddam'ın 36. paralelin kuzeyine geçmesi, "Çekiş Güç" vb. askeri oluşumlarla

kısıtlandı. Mesut Barzani'nin KDP'si (Kürdistan Demokratik Partisi) ile Celal Talabani'nin KYB'si (Kürdistan Yurtseverler Birliği), Kürdistan'ın iki büyük gücü olarak Beyaz Saray'ın gölgesi altında fiilen özerk, hatta Irak'tan bağımsız bir oluşuma yöneldiler. 1994'te ayrı bir parlamento yaratmanın eşliğindeydiler. Fakat kısa süre sonra, özellikle sınır ticaretini ele geçirme konusu başta olmak üzere, anlaşmazlığa düştüler. KDP-KYB çatışmaları başladı. Tam bu dönemde, çatışmalara, dinamik güç olarak PKK de girdi. Kürdistan'ın üç aslı unsuru birbirine giriverdi. İttifaklar sürekli

değişti. Güney Kürtleri, herhangi bir birlik oluşturamadılar. Fakat fiili özerklikleri, kendi aralarında birleşmemiş olsalar da, devam etti.

Güney'deki bu fiili devlet yapılanması, en başta Türk devletini rahatsız ediyordu. PKK'yi bahane eden TC, G.Kürdistan'a girdi. Sık sık "sınır ötesi operasyon" olarak bilinen işgal hareketleri gerçekleştirdi. Hatta yaklaşık onbin askerini işgal kuvveti olarak sürekli orada bulundurdu. Suriye ve İran ise gergin bir bekleyiştedirler. Bu durum, son Irak savaşına kadar böyle sürüp gitti.

Federasyon Yeniden Gündemde

ABD'nin Irak'a saldırısını "tarihi bir fırsat" olarak gören Güney Kürtleri'nin burjuva önderliği,

Kürtler'den ABD'ye 'çekiliriz' tehdidi

Geçici Irak yönetimindeki Kürt üyeler federasyon önerileri kabul edilmezse çekilecekleri tehdidinde bulundu.

Nevzat BİNGÖL / DIYARBAKIR

Irak'ta ABD askerlerine yönelik saldırılar devam ederken Kerkük ile ilgili tartışmalar da bitmiyor. Geçici Irak Yönetimi'ndeki Kürt üyeler adına bir Kürt internet sitesine açıklanmış bulunan Doktor Mahmud Osman, federasyon isteklerine şimdiden kadar olumlu bir yanıt alamadıklarını belirterek, "Önerimiz iki aya kadar kabul edilmezse konseyden çekileceğiz" dedi. Mahmud Osman, Geçici Irak Yönetimi Dönem Başkanı Adnan Peçacı'nın federasyonla ilgili görüşmeleri 2005 yıl-

na, bırakılmak istediğini belirterek; şubat ayına kadar federasyon kararının alınmasını istedi. ABD Dışişleri Bakanı Colin Powell ise, dün gece yaptığı açıklamada, ABD'nin tutumunun basında, "oluşturduğumuz farkı" yansıttığına işaret ederek, Irak'ın kuzeyinin, Irak'ın bir parçası olarak kalması gerektiğini söyledi.

Talabani ile Barzani uzlaşmıyor

Öte yandan, Kuzey Irak'taki Kürt basınında yer alan haberlerde Kürdistan Yurtseverler

Birliği Lideri Celal Talabani ve Kürdistan Demokratik Partisi Lideri Mesud Barzani arasındaki görüş ayrılığının, Kürtlerin Arap ve ABD'lilere karşı pozisyonunu zayıflatığına işaret ediyor. Barzani, Talabani'nin ABD işgal gücünün yöneticisi Bremer tarafından desteklenen vilayete dayalı federasyon modeline karşı çıkıyor.

ği hızlandı. ABD ve Kürtler üzerinde baskı kurulmak isteniyordu.

Washington yönetimi arada kaldı. Bir yanda Kürtlerin talepleri, diğer yandan TC'nin tehditleri! Powell ve Bremer, diplomatik bir dille her iki tarafa da mavi boncuk dağıtmaya çalıştı. Ama Kürtler, sınırlı bir federasyon tale-

Talabani ve Barzani, açıktan ABD'yi desteklediler. Böylece istedikleri statüye kavuşabileceklerini hesaplıyorlardı. Hem Saddam'dan, hem de başta TC olmak üzere kendilerini sürekli tehdit eden komşularının baskısından kurtulacaklardı. Bu düşünceyle, açıktan güçlünün yanında, Washington'un saflarında yer aldılar.

ABD ise, Talabani-Barzani şahsında aradığı işbirlikçileri bulmuş oluyordu. Bu ikili, ABD için Irak batağında tutunabilecek bir dal, görece güçlü bir müttefik demektir. Ve Güney Kürdistan, işgalin cephe gerisi olacaktı. Talabani-Barzani ikilisinin Beyaz Saray trafiği hızlandı. İttifakın diplomatik ayağı sağlamlaştırıldı. Ve Irak saldırısı başladı.

Saddam'ın devrilişle birlikte G.Kürdistan'ın askıda kalan durumunu netleştirme girişimi hızlandı. İlk başlarda görece sessiz kalan KDP ve KYB, federasyon sözcüğünü yeniden dillendirmeye başladı.

ABD, Irak sınırları içindeki "en sağlam müttefikinin" taleplerini duymazdan gelemezdi. Kürtlerin federasyon talebi kukla Konsey'e ve onun şefi Bremer'e iletildi.

TC'den Savaş Tehdidi

Federasyon talebi kukla konsey içerisinde genel kabul gördü. Öte yandan buna karşı çıkanlar da oldu. Burjuva önderlik, zaten işgal işbirlikçiliğiyle Kürt halkını tehlikeli bir maceranın içine sürüklemişti. Şimdi federasyon girişimiyle bölge gericiliğinin de şimşeklerini çekmiş oldu.

Türk Devleti'ni baştan beri en çok korkutan konu, hemen yanı başında biçimlenecek bir Kürt devletiydi. Bu, Ankara'nın en önemli "kırmızı hattını" oluşturuyordu. Bu çizgiyi geçmek, doğrudan savaş sebebi olarak görülüyordu. Ama arada ABD vardı. Türk hükümeti ve devlet yetkilileri, hamasi nutuklarını kısa sürede unutmak zorunda kaldı. Deyim uygunsuzsa, tükürdüklerini yalamak zorunda kaldılar.

Federasyon gündeme gelir gelmez, TC'nin racona düşkün "delikanlı başbakanı" doğrudan saldırı tehdidini savurarak, Türk devletinin bu konudaki "alerjisini" göstermekte gecikmedi. TC ile İran ve Suriye arasındaki diplomasi trafi-

binden vazgeçemediler.

Federasyon Çözüm mü?

Öncelikle belirtmekte fayda var. Ezilen bir ulus, kendi geleceğini özgürce belirleme hakkına sahiptir ve bu hakkını, eğer istiyorsa bir federal devletin eşit üyesi olmak yönünde de kullanabilir. Böyle bir federasyon, bir toplumsal devrim sonrasında gündeme gelmiş olsaydı, ulusal sorunun çözümünde bir başlangıç noktasını oluşturabilirdi. Ama burada tamamen ABD'nin kuklası bir federal devlet gündemde. Bu nedenle bu, ileri doğru atılmış bir adım değil. Kürtler, attıkları bu adımla, zaman içinde biçimsel bir bağımsızlığa ulaşsa bile, özgür olmayacaklar. Saddam şahsında biçimlenen gericici Arap boyunduruğundan kurtulacaklar, fakat bu defa da ABD boyunduruğuna girecekler. Siyasal anlamda ulusal sorunu çözmüş olacaklar, fakat bunu halklar arasında bir dizi düşmanlığı yaratarak gerçekleştirmiş olacaklar. Ve böyle bir adım, gelecek savaşların tohumlarını bağrında taşıyacaktır.

Öte yandan bu girişim, proleterlerin birliği doğrultusunda değil, birliğin parçalanması doğrultusunda bir adım. Halkları birbirine düşürecek bir adım.

İşgalin ana üssü olarak G.Kürdistan, bu konumundan faydalanarak resmi bir statüye kavuşmak için zorluyor. Ama hesaplar karışık. Güçler dengesi ve ABD'nin öncelikleri günbegün değişiyor. Böylesi bir ortamda gericici Kürt önderliği, Kürt halkını yanlış ve tehlikelerle dolu bir yola sokuyor. Bu şekilde bir federasyon talebi gerçeğe dönüştüğünde ciddi kapışmalar gündeme gelebilir. Bölge emekçilerinin mücadelesi birliğine zarar veren bu girişim, ancak tüm bölge gericiliği ve emperyalist işgal kırılarak önlenemez. E-gemen güçlerin bu zorlu oyununa, şimdilik gücünün farkına varmayan emekçi halklar katıldığında işin rengi değişecek ve sorunun gerçek çözümü olan toplumsal devrim, güncel bir seçenek olarak sürece damgasını vuracaktır. Halkları için gerçek çözüm budur! □

KAMU YÖNETİMİ YASA TASARISINA KARŞI MÜCADELE BİRLİĞİ

“Yerel Yönetimler Yasa Tasarısı” olarak bilinen Kamu Yönetimi Temel Yasa Tasarısı, TBMM İçişleri Komisyonu’nda tartışmalı geçen oturumlar sonucu, 15 Ocak Perşembe günü Meclis Anayasa Komisyonu’nda kabul edildi. Tasarı bundan sonra yasa haline getirilmek üzere Meclise sevk edilecek ve büyük bir ihtimalle de yasalaşacak. Kabul edilen yasa tasarısı, IMF’nin Türkiye’de yaptığı 6.Gözden Geçirme Toplantıları sonucu ileri sürdüğü şartlar arasında ilk sıralarda yer alıyordu. Böylece IMF-TC koalisyonu, işçiler ve emekçiler aleyhine bir yasayı daha hayata geçirebilmenin fırsatını yakalamış oluyor.

Yasa Tasarısı Ne Getiriyor?

Kamu yönetimini yerel yönetimlere bırakan yasa tasarısı eğer yasalaşırsa, kamu hizmetleri de artık alınır satılır hale gelecek. Sağlık, eğitim, sosyal güvenlik vb. artık tamamıyla özelleştirilecek ve kapitalist sömürü sisteminde her şeyde olduğu gibi piyasaya düşürülecek. Örneğin halkın parasız sağlık hizmeti aldığı sağlık ocakları, dispanserler, SSK hastaneleri artık paralı hale gelecek. Parası olmayan artık buralarda da tedavi edilmeyecek, edilse bile parası olmadığı için bırakılmayacak, rehine kalacak.

Kamu işlerinin özelleştirilmesi sonucu sermaye acımasız, kan dolu bir nehri andıran akışını bu alanlarda da sürdürecektir. Artık kimin ne kadar parası varsa o kadar sağlık, eğitim vb. hizmeti alabilecek. Daha önce varolan eşitsizlikler ona-yüze katlanacak. Emekçi halka hastane kapıları, emekçi halk çocuklarına okul kapıları kapanacak. Özel hastanelere gidemeyenler ölüme terk edilecek, kitap ve ders parası veremeyenler eğitimsizliğe itilecekler. Bunların yanı sıra kamu sektöründe çalışanların

iş güvenceleri ortadan kaldıracak. Artık siyasi iktidarın “adamı” olmayan hiç kimse kamu kesiminde kolay kolay iş bulamayacak. Değişen hükümetlerle birlikte kamuda çalışan işçiler ve memurlar da değiştirilecek. Kamuda çalışanlar için “performans kriterleri” getiriliyor. Yani artık IMF kimlerin ne kadar süre çalışması gerektiğini siyasi iktidara dikte edecek, siyasi iktidar da bunu harfiyen yerine getirecek. Kat be kat artacak emek sömürüsüne itiraz edenlerin de işine son verilecek. Emperyalist-kapitalist sistemin tüm dünyada hayata ge-

çirmeye çalıştığı özelleştirme ve GATS (Genel Hizmetler Antlaşması)’ın doğrudan sonucu olarak dayatılan bu uygulamalar karşısında burjuva hükümetlerin yapabilecekleri bir şey yok. AKP hükümeti, kamuda yeniden yapılanmayı gerekli gördüğünü söylüyor. Yapılması düşünülen düzenlemelerin kılıfı da hazırlanmış görünüyor: “Bürokrasiyi azaltmak”. Zaten sermaye ne zaman işçi ve emekçilere bir saldırı hazırlığı içinde olsa hemen bunun “yararları”nı sayıp dökmeye başlar. Şimdi de “yerel yönetimlerin güçlendirilmesi yoluyla artık işlemez hale gelmiş olan merkezîyetçi yapının yükünü hafifletmeyi arzuladıklarını” söylüyorlar. Aslında kurtulmaya çalıştıkları “yük”, kamuda çalışan işçi ve emekçilerdir; onların yıllarca süren mücadele sonucu kazandıkları sosyal haklarıdır. Gözü kararmış sermaye sınırsız, dizginsiz bir sömürü ve kar peşindedir. Bunun için yapmayacağı şey, başvurmuyacağı yalan yoktur.

Kamu işlerinin ticarileştirilmesi sonucu işçi ve emekçi-

Meclis'te Dincer kavgası

AK Parti ile CHP'liler, Başbakanlık Müsteşarı Ömer Dinçer'in hazırladığı Kamu Reformu Yasa Tasarısı için kavgaya tutuştu. TBMM İktisadi Kurumlarına İhtisari İşlemler Komisyonu, 20 ailevekiyle çalışması için CHP'liler, Ömer Dinçer'in 1995 yılında yürürlüğe giren kararını okutarak saldırı yaptı.

AKP'li Kurumlar, "CHP'li milletvekilleri, 'ikincil' komisyonun yetersizliğiyle, 'TBMM' ve 'ortaklar' diye karışık verildi. Yürürlüğe giren kararın, 'Tasarı' aşaması kabul edildi. '94'bu

lerin yaşayacağı yıkımın haddi hesabı yoktur. Varolan işsizlik ve açlık daha da katmerlenecek, bir yandan sefahat birikirken bir yanda sefalet katlanılmaz bir hal alacaktır.

“Yeniden Yapılanma” mı? Yönetememe Krizi mi?

Bu yasa tasarısı, ortalama bilinçlerde “devlet yeniden yapılıyor” yanılsaması yaratabilecektir. Bunun, gelişmeleri burjuvazinin sunduğu şekliyle kabul etmeye yatkın olanların sivil toplumluluğunu depreştireceğinden şüphe yok. Elbette biz; bu yasa tasarısı ile yapılmak istenilen şeyin yeni bir şey olmadığını söylüyor değiliz. Kamu Yönetimi Yasa Tasarısı bir takım biçimsel yenilikler içeriyor. Ama bunların hiç biri devletin temel karakterini değiştirecek türden düzenlemeler değildir. Devletin temel karakteri bir dizi devrimle değişmediği sürece, yapılan tüm düzenlemeler biçimsel olmaktan öteye gitmeyecektir.

Siyasi iktidarın “kamu reformu” olarak sunduğu şey, bir reform olmak şöyle dursun işçi ve emekçiler için yaşamı cehennem çevirmek için emperyalist merkezlerde hazırlanmış bir saldırı planıdır. Ekonomik ilhakın siyasi olarak derinleştirilmesidir. Bugün Türkiye’deki siyasi iktidar, içinde bulunduğu “yönetememe krizi”ne çözüm arayışı içinde. Şimdilik önüne ancak “krizi yönetme” hedefini koyan siyasi iktidar, bunu da ancak işçi ve emekçileri yaşamdan kovarak yapabiliyor. Yaşamdan kovulan milyonlarca işçi ve emekçi ise, ona görkemli bir son hazırlıyor. Siyasi iktidarın içinde bulunduğu krizin öyle ekonomik ve siyasi nedenleri var ki, bunu aşmaları mümkün değil. Bilimsel gerçeklik, teknelci kapitalist sistemin artık son sınırlarına gelip dayandığını gösteriyor. Onu ne zor aygıtı aracılığıyla yaptığı baskı ve katliamlar ne de “reform” adıyla sunduğu yasa tasarıları kurtaramayacaktır.

İşçiler ve emekçiler, burjuvazinin bu son saldırısına karşı eylemleri yükseltmeye hazırlanıyor. Onlar şimdi bayraklarının üzerine “Bütün İktidar Emeğin Olacak” sloganını yazarak karanlığın üzerine yürümelidir.□

“GÜNEŞ BİZİM İÇİN DE DOĞACAK”

Merhaba yoldaşlar,

Ben bir tekstil firmasında çalışıyorum. Beni sistem çok küçük yaşta öğrenimimi yarıda bırakarak çalışmaya itti, ve benim gibi bir çok insan var. Küçük yaşta ezilmişliğim beni sermayeye karşı kındirdirdi. Şu anda çalışıyorum, çalışmak zorundayım. Fakat burjuvalara kölelik yapmak beni çileden çıkartıyor. Biz işçilerin onlar için tek anlamı var: para! Ne sağlığımız ne yoksulluğumuz, hiçbir şeyimiz onların umurunda değil. Bizler onlar için sadece parayız. Ve bize karşı yapılan bir çok davranış bizlerin devrim aşkını biraz daha körüklüyor. Aslında kendilerinin sonlarına biraz daha yaklaşıyorlar. Bizleri nasıl sadece para olarak gördüklerini size bir örnekle anlatacağım.

Çalıştığım yerde 17 yaşında bir bayan var. Bu bayan, bir çoğumuz gibi lise öğrenimini tamamlamadan iş hayatına atılmış. Yaşatları, burjuva çocukları tatillerde, denizlerde, spor salonlarında onun emeğiyle zevk sefa sürerlerken o çalışıyor. Ailesine katkısı olsun diye. Bu bayan günlük 12 saat boyunca makine başında ayakta sürekli, kolları ayakları hareket ederek çalışıyor. Bazen yemek molası bile yapmıyor patronun verdiği iş sayısını denkledebilmek için. Çok fazla ayakta kaldığı için ayaklarından rahatsız oldu. Ayak bileğinde ödem oluştu (yani içten su toplaması). Doktora giden arkadaşta doktor, ayakta durmamasını dinlenmesini söylemiş. (bir de doktorlar bu gibi hastalıklara meslek hastalığı diyorlar). Bu arkadaş beş gün rapor alıyor ve raporu bir işçi arkadaşıyla işe gönderiyor. Sabah işe gittiğimde patron, ardından müdür geldi ve sordu:

Müdür: “Senin kız nerede?”

Patron: “Bana beş günlük rapor göndermiş hanımefendi.”

Müdür: “Neyi varmış?”

Patron: “Ayak bileği ağrıyormuş.”

Müdür: “Hadi ya. Hemen buraya yumuşak bir şeyler koyalım, hasta oluyorlar. Çalışamıyorlar.”

Patron: “Ortopedik terlik alsınlar (kendi paramızla ve ortopedik terlik 50-60 milyon lira) 5 gün evde yatıp 6. gün ise başlayabileceğini mi düşünüyor. Çabuk evini arayıp söyleyin gelsin ayakta durmasa da oturacak iş yapacak” dedi. Ve ertesi gün arkadaş ayağı sargılı bir biçimde işbaşı yaptı.

Görüyorsunuz onlar için hiçbir anlam ifade etmiyoruz. Onlar çalışmadan bizi çalıştırıp çok rahat bir yaşam sürüyorlar, yani emeğimizi alınterimizi onlar yiyorlar. Her geçen gün biraz daha sömürüyor. Ücretlerin az olması, her şeyin pahalı olması işçilerin yaşamdan kovulmasına sebep oluyor. Biz işçi sınıfı gücüz. Tek yumruk olarak, hep birlikte burjuvaların krallığına son verebiliriz. Bizler olmazsak onlar bir hiç. Birleşip hep birlikte yeni bir dünya, insanlık için mücadele etmeliyiz. Sosyalizm bizim tek kurtuluşumuzdur. Güneş bizim için de doğacak. Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği. Gelecek nesil insanca ve onurlu yaşasın diye bizler savaşmalıyız. İşçi sınıfı burjuvalardan daha güçlü bir olgudur.

YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!

Y.E.Mücadele Birliği Okuru Bir İşçi/
İSTANBUL

Çalışma Notları:

Esnek üretim ve esnek çalışma, sıklıkla duyduğumuz kavramlar. Bunların ne anlama geldiğini, işçi sınıfı ve emekçiler açısından nasıl bir önem taşıdığını aşağıdaki maddeler halinde bölüm bölüm yayınlacağız.

1- Esnek üretim nedir? Esnek üretim yeni bir kavram mı?

2- Kapitalizmi esnek üretime zorlayan etkenler nelerdir? (Neden esnek üretim modeli?)

3- Esnek üretim karşımıza hangi biçimlerde çıkar? (Sayısal esneklik, fonksiyonel esneklik, çalışma süresi esnekliği, uzaklaştırma stratejileri ve ücret esnekliği)

4- Teknoloji, esnek üretim modeli ve işçinin gerçek düşmanları.

5- Esnek üretim ve örgütlenme sorunları.

I. BÖLÜM:

ESNEK ÜRETİM-ESNEK ÇALIŞMA

1- Esnek üretim/çalışma nedir? Esnek üretim yeni bir kavram mı?

İşçinin bir tek işverene bağlı olarak, belirli bir süreye bağlanmamış, aynı işverenin işyerinde tam gün süreli olarak çalışıp, emekli oluncaya kadar istihdam edilmesi düşünülen iş ilişkisine standart iş ilişkisi denir. İşçinin çalışma koşulları açısından esnek çalışma, bu tanımın tüm yönleriyle sermaye lehine esnetilmesidir. Yani esneklik, sermayenin çıkarları için geçerli olup, işçi açısından tam bir katılık söz konusudur.

Esnek üretim modeli sermayenin kar oranlarını artırmak amacıyla “sıfır hatalı üretim”, “stoksuz üretim”, “tam zamanında üretim” gibi adlarla uygulanıyor. Esnek çalışma ise, toplam kalite yönetimi, kalite çemberleri, insan kaynakları yönetimi gibi yeni emek yönetimi modelleri(!) şeklinde karşımıza çıkıyor

Esneklik ya da esnek üretim/çalışma biçiminin herkes tarafından kabul edilebilir tek bir tanımı yoktur. Uygulama biçimleri her işe, işyerine, ürüne, ülkeye ya da sermayenin hacmine göre değişmektedir.

Esneklik, emperyalist egemenliği pekiştirmek, uluslararası yeni paylaşımında çokuluslu şirketler lehine kar oranlarını artırmak için uluslararası ölçekte uygulanmaktadır. Ucuz hammadde, ucuz emek nerdeyse üretim oradadır. Sermaye, işletme yapılarını, hukuki kuralları, teknolojik gelişmelerin de etkili olduğu emek sürecindeki değişimleri düzenler.

Sermaye, önce işyerinde sadece üretim ve verimlilik konularında söz hakkı olan özerk işçi gurupları oluşturur. Çekirdek işçi de denilen bu guruplar arasında bir rekabet oluşmasına özen gösterilir. Bu guruplarda yüksek vasıflı iş gücünün inisiyatifi ön plana çıkarken işi yapan kişilerin yaptıkları işin sorumluluğunu alması, kendilerini denetlemesi esas alınır. Bu sistemde, müşterilerin istediği kalite ve standartlara en kısa sürede uyabilmek için işi basitleştirme, gereksiz ve katma değer yaratmayan faaliyetlerden arındırma, işi yapan ile karar veren kişileri birbirine yaklaştırma ve hatta aynılaştırma koşulları sağlanıyor

Aslında üretici güçlerin gelişiminin zorunlu sonucu olan bu çalışma biçimi, kapitalizm koşullarında çalışmanın önünü açan, yaratıcılığı en üst düzeye getiren çalışma olmaktan çok, aşırı iş yükü anlamına gelmekte, üretici güçlerin önünü tıkamaktadır. Bundan ‘endüstriyel demokrasi’ olarak bahseden kapitalizmin bu modelle asıl niyeti, işçinin inisiyatifini geliştirmek değildir elbette. Kapitalist için amaç, daha az işçiye ücret ödeyerek ondan kafa ve kol emeğini bütünüyle sömürerek en fazla karı çıkartmaktır. Bu ise çekirdek işçi ve guruplarında esnek ücretlendirme ile daha fazla ücret ama maksimum sömürü, yan alanlarda ise taşeronlaşma, kaçak işçi çalıştırma, işsizlik, keyfi ücretlendirme, işten çıkarma, çocuk işçi çalıştırma vb şeklinde karşımıza çıkıyor.

Bu model sayesinde, teknolojinin gelişmesiyle birlikte daha fazla istihdamın sağlanacağını vaat eden burjuva ide-

ologlar, tüm dünyada (emperyalist ülkeler dahil) krizi önlemek bir yana, özellikle '90 sonrası krizi derinleştiren bir yöntem olduğunu itiraf etmek zorunda kaldılar.

1990'ların başında, sosyalizmin tehdidinden kurtulduğunu sanan burjuvazi kısa sürede sermayeye tatlı karlar kazandıran esnek üretim/çalışma yoluyla uzun mücadelelerle kazanılmış tüm hakları budayarak işçi sınıfında sefalet ve yıkıma neden oldu. Yarattığı bu sefalet ve yıkım sonucunu geçmiş yıllara oranla hem nitelik hem nicelik olarak daha güçlü eylemler, emperyalizmin kalelerini dövmeye başladı. Emperyalist ülkelerde bile karşımıza çıkan sonuçlar, durumu gözler önüne seriyor. 1992'de Almanya'da Volkswagen, gelecek 5 yılda 130 bin işçinin 12 bin 500'ünü çıkaracağını, BMW 130 bin işçiden 3 binini çıkaracağını; OPEL 31 bin işçi çıkarılacağını, Rüsselheim 6 bin işçi çıkarılacağını açıkladılar. 'Endüstriyel Demokrasi'nin fikir babası(!) Japonya'da, yılda 10 bin dolayında işçinin çok çalışmaktan öldüğü, Şubat 1992 Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Komisyonu'na rapor edildi.

İşçi sınıfının her anlamda haklarını budayan bu modelin nüveleri aslında çok geçmişe dayanıyor.

"...Parça başı ücret, 14.yy da Fransız ve İngiliz çalışma yönetmeliğinde zamana göre ücretle resmen yan yana bulunmaktadır.Büyük sanayinin fırtınalı gençlik döneminde özellikle 1797-1815 yılları arasında işgününün uzatılmasında ve ücretlerin düşürülmesinde bir kaldıraç olarak kullanılmıştır.

"...Parça başı ücret o kadar düşmüştür ki işgünündeki çok büyük uzamalara karşın günlük ücretler eskisinden daha düşük kalmıştır." (Marx, Kapital.1, sy:564)

Bazı kaynak ve konuşmalarda, esnek üretimden yeni dünya düzeninin bir sonucu olarak, kapitalizmin yeniden yapılanması anlamına gelen bir sistem olarak bahsedilmektedir. Ancak kapitalizm ilk doğduğu günden bugüne üretimi, çalışma biçimini, hukuku kendi lehine düzenlemenin sayısız örneklerini göstermiş, her seferinde işçi sınıfının mücadelesiyle karşılaşmıştır. Sistem, gün geçtikçe karmaşıklaşmakta, dolayısıyla ortaya çıkan her sorun da, yarattığı mücadele biçimleri de çeşitlenmektedir.

Bilinmektedir ki esnek üretim ve esnek çalışma yeni bir sistem değildir. Bunlar, kapitalizmin bunalımlarından çıkış için ürettiği yöntemler ve modellerdir. Ve açık ki, yeni diye sunulan hiçbir model eski sistemi yeni bir sistem yapamaz

İkinci bölümde kapitalizmi esnek üretime zorlayan etmenleri inceleyeceğiz.

MÜCADELE BİRLİĞİ

ÇALIŞANLARINA YAPILAN

SALDIRIYA KINAMA

Değerli Mücadele Birliği Emekçileri

Hepinize en içten sevgi ve selamlarımızı iletiriz.

Yaşadığımız dönem, sermayenin dünya halklarına dizginsiz saldırı ve buna karşı dünyadaki ezilen halkların bu saldırılara karşı, saldırılarla cevap verdiği, içinde sıçramaları barındıran sancılı bir dönemdir. Emperyalizm, tüm terörüne rağmen, egemen olamıyor. Silahlı saldırıların yanında ideolojik saldırıları da dünya ezilen halkları ve emekçiler nezdinde metelik etmiyor. Yani emperyalist-kapitalist sistemin her kıpırdanışı onun sonunu hazırlamaya hizmet ediyor. Afganistan, Filistin ve Irak halkları, 44 yıl boyunca emperyalist kudurganlığa yiğitçe direnen Küba halkının mücadelesine dünya çapında destek oluyor. Üzerinde yaşadığımız topraklara ise devrim, gelişimini sürdürüyor. Devrimin sesi olan Y.E.Mücadele Birliği'ne, sermayenin zor aygıtlarının saldırısı da sürüyor. Anti-emperyalist anti-kapitalist mücadele de yabana atılamaz bir yere sahip Y.E.Mücadele Birliği dergisine ve okurlarına yönelik pervasızca saldırıları protesto ediyoruz. Çünkü onlar biliyorlar ki bilinçli insan, halk, sınıf bilinçli emekçi kolay kandırılmaz ve yenilmezdir. Dergimizin gördüğü işlev de sermayenin vahşi sömürücü örtüsünün yırtılıp ezilen ve sömürülen kitlelere neden ve nasıl sömürüldüklerinin ve bu sömürüden kurtuluş bilincinin ulaştırılmasıdır. Bu gerçeklerden dolayı sistem dergimizden korkuyor. Korkuları yersiz değildir. Bir dergiyi silaha dönüştüren, onun içindeki bilimsel düzeydir.

Size ve okurlarınıza yönelik baskı ve şiddeti kınıyoruz.

Zafer çürüten, tarihin çöplüğüne atılması zamanı gelen kapitalizmin değil, dünya çapında yükselen, gelişen sosyalizmin olacaktır.

Hepinize devrimci duygularla selamlar...

Y.E.Mücadele Birliği Okurları
Stuttgart/Almanya

BURJUVA DÜNYANIN TARİHİ SALDIRISI

Hükümetin üç ay önce uzun süreli gizli pazarlıklar sonucu imzaladığı ve tüm halklardan gizlediği anlaşmaya göre, İncirlik Üssü yeniden faaliyete geçti. Ve yılbaşından itibaren İncirlik'te yoğun bir hareketlilik yaşanıyor. Eğer ABD basını yazmasaydı, bu anlaşmanın kendisi halen daha gizleniyor olacaktı.

Buraya kadar anlatılan gelişmelerde, esasında Türkiye gerçekliği açısından hiç bir olağanüstü durum yok. Ne İncirlik Üssü'nün kullanımı yenidir, ne bu üsse ve diğer askeri üslere ilişkin anlaşmaların gizli yapılması. Daha bunun gibi binlerce başka olay var ki, Türkiye devletinin işbirlikçi, militarist ve emekçi, düşmanı karakterini her gün binlerce kez ortaya serer. Öyleyse, meselenin bu yönü üzerinde fazla durmaya gerek yoktur. Esasında, meseleye daha yakından bakıldığında, İncirlik Üssü'nün yeniden kullanıma açılması ve bunun gizli tutulmasının çok daha önemli, politik ve tarihi açıdan çok daha ciddi gelişmelerin bir işareti olduğu görülecektir.

Büyük Savaşların İlk Top Sesleri

Geçen yüzyılda, meydan savaşları biçiminde gelişen çatışmalar hep top atışlarıyla başladılar. O ana kadar, sıradan bir asker için savaş, hazırlıkları yapılsa da, gerçekliğini işte bu top atışlarıyla duyuran bir olguydu.

Ama artık kapitalist dünya, meydan savaşlarını çoktan geride bıraktı. O, insanlık tarihine “dünya savaşları” felaketini hediye etti. Böyle büyük savaşlar uzun hazırlıklar, ataklar, dalgalı seyirler, sürekli değişen kamplaşma ve kutuplaşmalar sürecinden geçer. Yine de sıradan askerin ruh hali değişmez. İlk top atışına kadar “dünya savaşı”, onun için gerçek dışı kalmaya devam eder. Sıradan sol düşünce için de aynı şeyleri söyleyebiliriz.

İncirlik Üssü'nün yeniden kullanıma açılmasını, sıradan bir “teslimiyet” söylemiyle açıklamak, dünya savaşı gerçeğini anlamamaya denk düşer. Bu anlayışsızlığın halen daha yaygın oluşunu, savaşın niteliği ile açıklayabili-

riz. Bu bir küresel iç savaştır. Önceki dünya savaşlarına, yaşatacağı vahşet açısından değil ama, politik hedefleri ve sonuçları açısından benzemiyor. Leninistler, bu konuya ilişkin düşüncelerini uzun bir süredir açıklıyor. Burada biz kısaca tekrar edelim: Küresel iç savaş, üçüncü dünya savaşının eses karakteridir. Bu savaş, sonuna gelen kapitalist egemenliği bu sondan kurtarmak için, dünya emekçi halklarına karşı açıldı. Lenin, burjuva iç savaşlarla, proleter iç savaşları karşılaştırırken, birincisinin ancak kendi amaçlarını gizleyerek yığınların bir bölümünü kazanmaya çalışabileceğini, ikincisinin, yani proleter iç savaşın ise son ereklere halkın gözleri önüne açıkca sergileyerek ve böylece emekçi halkın sevgi ve yakınlığını kazanabileceğini vurguluyor.

Öyleyse, küresel iç savaş hazırlayan ve yürürlüğe koyan emperyalizmin saklı-gizli, süslü, çarpıtılmış tüm ereklere ortaya koymak, bu da yetmez, bunun karşısına çıkarılacak olan proletaryanın savaşının son ereklere tüm insanlığın anlayabileceği şekilde açıklamak zorunludur. Üstelik bunu ilk top atışından ne kadar önce yaparsak, o kadar iyi.

Kaldı ki, küresel iç savaşın ilk büyük top atışları, Afganistan ve Irak işgalleriyle, en belirgin olarak kendini duyurmuştu. Leninist Parti'nin uzun süre önce açıkladığı bu gerçekliğin, dünyanın kimi marksist aydınlarınınca paylaşıldığını görüyoruz. Örneğin, bir dizi konferans için geçen hafta İstanbul'da olan ünlü Amerikalı Marksist James Petras; ayağının tozuyla şu açıklamaları yapıyordu:

“Bu dönem, büyük kutuplaşmalar dönemidir. Bu dönemde iki süper güç var: ABD ve müttefiklerine karşı, halkların hareketi ve onlarla birleşen Küba, Venezuela gibi çeşitli ilerici hükümetler.”

Küresel iç savaş anlayışını bu sözlerle açıklayan James Petras ve daha bir dizi marksist düşünür ve aydın, Leninist Parti'nin bu konudaki çizgi ve düşüncelerinin dünya çapında yaygınlık kazanacağını önemli işarettir.

İncirlik'te "Tarihi" Anlaşma

İncirlik'teki olağanüstü hareketliliğin, olağan, bugüne dek süregelen alışılmış bir hareketlilik olmadığını, küresel iç savaş olgusunun yanında, başka olgularla da gösterebiliriz.

Yılbaşından hemen önce Bush, "Türkiye, terörle mücadelede en önemli üslerimizden biridir" açıklaması yapmıştı. Irak'a asker gönderme planları –her ne kadar suya düşmüş olsa da-, TC'nin en büyük üs olma isteğinin bir ifadesiydi. Başka bir deyişle TC, İncirlik Üssü'nün tam kapasite kullanımını kabul etmeden önce de, başlayan dünya savaşının kutuplaşmalarında, yerini ABD'nin yanı başı olarak tespit etmişti. Sonrasında yaşananlar ve Bush'un yukarıdaki sözleri, niyetlerin ötesine geçen ciddi hazırlıkları haber veriyordu sadece. Bu hazırlıklar kapsamında, İsrail İçişleri Bakanı, "Stratejik Güvenlik ve İstihbarat İşbirliği" anlaşmasını masaya koymuştu. İsraili bakan "dünyada terörizmle mücadele sorununu tek anlayan, İsrail, TC ve ABD'dir" diyordu.

İncirlik, niyetlerden ciddi hazırlıklara geçişin hızlandığı bir dönemde yeniden açıldı. Bu konuda TC-ABD arasında imzalanan anlaşma için, ABD'nin Avrupa Kuvvetler Komutanı "Bu, stratejik önemi çok fazla olan bir anlaşma" diyordu. Yine aynı günlerde Pentagon sözcüleri, ABD ordusunun son 50 yılda hiç görülmeyen büyüklükte taşınma hareketini başlattığını duyurdu. Bu taşınma hareketinin merkezlerinden biri İncirlik. Fakat bu "son 50 yılın en büyük taşınma hareketinin" basit bir yer değiştirme olmadığı açık. İncirlik için yapılan son anlaşmada, deniz, kara, hava ulaşımı tümüyle ABD birliklerine açılmakla kalmıyor, askerlerin İncirlik'te ve diğer başka üslerde uzun süreler kalması da sağlanıyor. ABD, şimdi, Avrupa'da uyuklayan ordu güçlerinin tümünü, savaş bölgelerine sürüyor. Bütün bunlar, içinde bulunduğumuz bölgeyi, Irak'la sınırlı kalmayan bir ateş içinde boğmanın hazırlığı değilse nedir?

Küresel iç savaş, ABD yönetimi istediği için, bütün bu hazırlıkları

yaptığı için çıkmadı, çıkmıyor. ABD, burjuva dünyasının yıkımını engelliyebilmek için, olası tek yoldan ilerliyor: Dünya savaşı yolu. Eğer ABD, bu tarihi dönemde bir misyona sahipse bu, attığı adımlarla küresel iç savaş hızlandırmak misyonudur.

Aynı misyon İsrail ve TC'nin de ortak yazgısı haline geldi. İsrail, ABD ordu yığınağının hedeflerini belirlemesine hareket ediyor. Suriye'nin Golan Tepeleri'nde yerleşimler kuruyor. Aynı günlerde, TC, ziyarete gelen Beşar Esad'a, İsrail ve ABD'nin başmabeyincisi gibi, tehdit dolu mesajlarını iletme görevini yerine getiriyordu.

İncirlik anlaşmasıyla açığa çıkan "tarihi" saldırganlığın tek hedefi Ortadoğu değil. Son haftalarda Dışişleri Bakanı A.Gül'ün, Kafkasya ziyaretlerinde izlediği tutum, savaş bulutlarını buraya da taşıyor. Rusya yanlısı Cumhuriyetler ile bir iç savaşın eşiğine çok yaklaşan Gürcistan'da, darbe ile iktidarı ele geçiren ABD uşağı yeni yönetimi cesaretlendiren A.Gül, Azerbaycan'da da, Ermenistan'a karşı kışkırtıcı açıklamalarda bulundu. Bu iki ülke arasında uzun süredir gündeme gelmeyen sınır sorunlarında, Azerbaycan'a adeta, "Savaşın, biz size destek oluruz" diyordu. Tarihi anlaşma ve ABD ordusunun "tarihi" hareketliliği için TC, kışkırtıcı, savaş çıkarıcı rolünü ısrarla ve hırçınca yerine getiriyor.

İçeriye Düzlemeden Savaş Kazanılmaz

Küresel iç savaşın ateşini bir anda yükseltecek olan bu adımlar, ciddi hazırlıklar gerektirir. Askeri hazırlıklardan daha çok politik-ideolojik hazırlıklardır bunlar. Milyonlarca emekçiyi yanlarına çekmeden, hiç bir burjuva hükümet, böyle bir savaşı sonuna kadar götüremez. ABD, bunun politik hazırlığını 11 Eylül'le başlatmıştı. Şimdilerde, aylarca süreceği açıklanan "turuncu alarmlar"la, iç tepkileri bastırmaya girişiyor. Peki ya TC?

TC, böylesi kapsamlı bir savaşın, kapsamlı politik hazırlıklar olmadan yürütülemeyeceğini biliyor. Burada sorun, içeriye düzlemek, yani savaş

karşı ya da savaşta ortaya çıkan devrimci olanakları kullanmak isteyecek güçlere karşı tam bir ezme hareketi yürütebilmektir. D-tipi cezaevleri, Emniyet ve MİT'in yetkilerini, hareket alanlarını arttıran yeni yönetmelikler, kamu personeli yasa tasarıları, hızlandırılan özelleştirme ve işten atmalar... hepsi, bu tür hazırlığın parçalarıdır.

Çıplak zor araçlarının tek başına işe yaramadığını TC biliyor. Bunu ABD de anlamış durumda. Bu yüzden, bir yanda savaş hazırlığı kapsamında, yeni baskı yolları devreye girerken, öbür yandan AB üyeliğine endeksli bir "demokratikleşme" balonu şişiriliyor. Bu açıdan, hem ABD, hem de TC, 2004 yılını kritik bir yıl olarak düşünüyor.

Yakın zamana dek ABD, Türkiye'nin AB'ye girişini, bir "truva atı girişi" olarak değerlendiriyordu. Şimdi, bu girişimlerin, içteki tepkileri ve devrimci gelişmeleri önlemenin en önemli araçlarından biri olduğunu anlamış durumda. ABD, Türkiye'nin AB'ye girişi için özel bir çaba sarfedeceğini açıkladı.

Küresel iç savaş, kendi gelişimi doğrultusunda, ülkelerin iç savaş süreçlerini de tırmandırarak ilerliyor. Kuşkusuz, iç ve dış savaşların birbirinin içine girdiği bu dönem, emekçi kitlelerin büyük acılarına, büyük kayıplarına mal olacak. Ama, aynı derecede öfkenin, patlamaların, zincirlerinden boşanan tüm çelişki ve çatışmaların tarih sahnesine çıkışı da hızlanacak. Bu da, devrimci proletaryanın kendi iç savaşını yükselterek, burjuva dünyanın karşısına çıkması için muazzam olanaklar ve güç yaratır. Yeter ki, burjuva dünyanın gizli görüşmeler, anlaşmalar, süslü sözlerle örtmeye çalıştığı sonal ereklere ve kendi sosyalizm hedefini, proletarya, geniş yığınların bilincine taşımakta asla tereddüt etmesin. Kan ve top sesleri, siperlerden fırlamak için talimattır.

Çünkü, duyduğumuz top sesleri, bütün dünyada proleter devrimleri haber veriyor. □

KAPİTALİZMİN FELAKETLERİ

Saat 19.30...

Her zaman olduğu gibi bugün de dışarıdaki canlı yaşamı takip edebilmek için televizyonun karşısındaki yerimizi aldık. Ama bugün, önceki günlerden farklı bir haber akışı ile karşılaştık... Spikerden yükselen ses, yalnızca felaket haberlerini duyurmak-taydı. İran'da deprem... Antalya'da sel... Ege'de batan tekne... Batman'da grip salgını...

İran'da 6.3 şiddetinde deprem...

Şafağın kızılılığı taşırken insanları yeni bir güne, 6.3 şiddetinde vurmuş deprem İran'ı... İnsanların bir kısmı 6.3 şiddetinde uyanırken derin uykularından, bir kısmı düşleriyle birlikte ayrılmıştır aramızdan... Rakamların soğuk yüzü onbinler olduğunu söylüyor yıkıntılar altında...

İran açısından yeni değil deprem gerçeği... 1990 yılında 7.6 büyüklüğündeki depremde 50 bin insanını yitirmiş, 3 kent ve 6 köy tamamen yerle bir olmuş... 1991'den bugüne dek meydana gelen 950'den fazla depremde 17 bin 600 kişi yaşamını yitirmiş... "Deprem dede'nin dediği gibi, "deprem gerçeğine" alışamayan İran, 21. yüzyılda da 50 binden fazla insanını verdi depreme...

Ege'de batan tekne...

Emperyalist dev tekeller, camdan gökdelenleri ile girdikleri bağımlı-kapitalist ülkelerden, emeğin yarattığı tüm değerlere el koyarak, kan ve çirkef yüklü katari ile arkasında bir enkaz bırakarak, ülke işçi ve emekçi halklarını yaşam araçlarından mahrum ederek ve onları işsizler ordusunun saflarına atarak ayrılıyor. İşçi ve emekçi halklar tek özgürlük aracı olan emeğini satma özgürlüğünü de kaybediyor. Emeğini satma özgürlüğüne kavuşabilme umuduyla, bağımlı-kapitalist ülke insanı, emperyalist dünyaya doğru yaptığı ölüm yolculuklarında biraz daha tükeniyor. Umud diye çıktıkları yolculukları köhne teknelerle birlikte derin sularda son buluyor.

Yine bir tekne yeni yılı karşılamamıza sayılı günler kala Ege kıyılarından yelken açmış umuda... Umud henüz uzaktayken alabora olmuş tekne... Batan gemiyi ilk fareler terk edemiş ya, bu kez kapatan terk etmiş bir botla tekneyi... 70 kişiyi ölümlerle baş başa bırakarak... Tekne de bulunan dilleri, renkleri ayrı 70 insan, aynı ölümü beklemişler tekne su altında... sanki aralarından birini tanıklık etsin diye bırakmışlar ve dalmışlar derin sulara... Bu tanık olmasa, kim bilecekti uluslararası sularda adsız, kimliksiz, yurtsuz yok olan insanları... Tabii ki hiçbirimiz... Bir bir kıyıları vurdukça cesetleri, on-

lar kimliksiz cesetler olarak yer alacak gazete sütunlarında...

Antalya'da sel...

Teknolojinin yardımıyla günler önceden öğrenilen şiddetli yağışın ne gibi sonuçlar doğuracağı çok iyi bilinirken, alınmayan önlemler nedeniyle yağmur sel olup bir felakete neden olabiliyor ülkemizde... Ve bu doğal olmayan doğa olayı, alıyorduk beş insanı... Yüzlerce insan evsiz, binlerce dönüm tarım arazisi ürünsüz kalıyor. Ve insanlar felaket sonrası yıkımla baş başa bırakılarak kaderlerine terk ediliyor. Yaşamın yeniden kurulmasında ya-payalnız kalıyor insanlar... Tıpkı 17 Ağustos'ta Düzce depreminde ve Bingöl depreminde olduğu gibi...

Batman'da grip salgını...

Diğer felaketlerde olduğu gibi grip salgınında da tehlike "geliyorum" diye bağırdı durdu... Haberler günlerce insanları gribe karşı uyardı, ama bunun dışında hiçbir hazırlık yapılmadı. Sonunda grip mikrobi ülkemiz sınırlarına girdi ve Batman'da binlerce çocuğun gribe yakalanmasına neden oldu. Tek alınan önlem ise okulların iki gün tatil edilmesi idi. Bakalım grip aramızdan kaç çocuğu alıp götürcek ve istatistiklerde ne kadar yer alacak bu çocuklar...

Büyük komünist şairimiz Nazım Hikmet'in dediği gibi, "Rakamları sevmiyorum/ Sevmiyorum/ İçinden insan çıkarılmış istatistikleri"

Kapitalizm öldürmeye devam ediyor. Bu ölümler onu yaratan sistemden ayrı ele alınarak soğuk rakamlara dönüştürülüyor. Kimi zaman bir tufan, bir fırtına oluyor bu ölümlerin nedeni, kimi zaman da bir deprem ya da yangın... Nasıl ki insanlar soğuk rakamların ardına gizlenmişse, kapitalizmin ölüm yaratan gerçeği de bu doğa olaylarının ardına gizleniyor. Kapitalizmin yarattığı yıkım, doğanın yıkımı olarak gösteriliyor.

Bilimsel ve teknolojik gelişmelerin sağladığı muazzam olanaklardan yararlanılarak doğal felaketlerin yaratacağı zararları önlemek mümkünken, bunlar kapitalizmin kar dürtüsü nedeniyle doğal olmayan katliamlara dönüşmektedir.

İnsanı ve doğayı düşünmeden tek kaygının kar olduğu kapitalist üretim tarzının yarattığı sonuçlar, bugün, bir "kıyamet günü" gerçekliğini dayattı.

Nasıl ki, dünya işçi ve emekçi halklarının en yaşamsal sorunları devrim sorunu haline gelmişse, kapitalizmin yarattığı doğal olmayan yıkımları durdurmanın yolu da devrimden geçmektedir. İnsanın doğayla barışık bir sistemde yaşamasının yolu devrimle olacaktır. □

Sel Antalya'yı vurdu

Zindanları Yıkacak, ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!

"Ya Ölü Yıldızlara Hayatı Götüreceğiz Ya da Dünyamıza İnecek Ölüm"

Emperyalist-kapitalist sistemin çöküş aşamasına girdiği bu süreçte, işçi sınıfında, mücadelesinde ve bilincinde sıçramalar oluyor. Tekelci burjuvazi, yükselen devrim dalgasını görüp, işçilerin iktidarı elinden alacağını anladığında; 19 Aralık 2000 gecesi, bu büyüyen devrim dalgasının öncülerini teslim almak için zindanlarda bir katliam daha yaptı. Amacı işçileri ve emekçileri öncüsüz bırakmaktı. 28 devrim savaşçısının ölümsüzleşmesi ve yüzlerce savaşçının sakat kalmasıyla devrimci tutsakları yıldırmadı. Ölüm Orucu eylemi yaklaşık üç yıldır devam ediyor.

19 Aralık 2000 zindan katliamında ölümsüzleşenleri anmak için, bizler İkitelli Ayışığı Sanat Merkezi emekçileri olarak bir etkinlik düzenledik. Etkinlik gününden 2 gün öncesinde içinde, 14 Aralık Pazar günü yapılacak olan etkinliğimizin çağrısının bulunduğu binlerce bildiri ev ev, sokak sokak, elden ele dağıttık. Tekstil atölyelerinde, fabrikalarda yoğun şekilde kuşlama yaptık.

14 Aralık Pazar günü 13:30'da şiir dramatizasyonu ile başlayan etkinliğimiz devrim yolunda ölümsüzleşen devrim savaşçılarımız adına yapılan saygı duruşuyla devam etti.

Arkasından 19 Aralık katliamının konu edildiği panel başladı. Katılımcı olarak 19 Aralık katliamında Çanakkale zindanında bulunan ve katliamın en yakın tanığı olan bir Leninist tutsak, DETAK (Devrimci Tutsak Aileleri Komiteleri)'li, cezaevinde çocukları bulunan ve Ölüm Orucu eyleminde bir çocuğunu kaybetmiş bir ana ve katliam sürecinde DİK (Devrimci İşçi Komiteleri) çalışmalarında yer alan bir işçi panelistlik yaptılar.

Panel iki bölümden oluştu. Leninist tutsak 19 Aralık öncesinde yapılan hazırlıkları, Ulucanlar katliamını (26 Eylül 99), Burdur saldırısını ve bütün yapılan baskı ve yıldırma politikalarını, bire bir yaşadığı 19 Aralık'taki 4 günlük saldırıyı, 96 yılında yapılan Ölüm Orucu Eylemini anlattı.

Sonrasında DETAK'lı ana F Tiplerini, giriş ve çıkışlarda yapılan insanlık onurunu aşağılamaya yönelik davranışlardan ve ne zorluklarla karşılaştıklarından, kızının "burada (F tipinde) yaşanmaz, ölüdür" diyerek Ölüm Orucu eylemine başladığını ve eyleminin 118. gününde ölümsüzleştiğini

anlatarak; devrimci tutsakların halkın öncüsü olduklarını, çocuklarının halk için cezaevinde bulduklarından, F tiplerinin inşasının gündeme geldiği süre zarfında tutsak aileleriyle birlik olup, eylemler yaptıklarını, F tiplerindeki tutsaklarla her zaman dayanışma içerisinde olduklarını ve hiçbir zaman dayatılan onursuzlukları kabul etmeyeceklerini söyledi.

DİK'li işçi ise; zindan katliamları süresinde işçi ve emekçilerin içerisinde buldukları durumu, dışarıda iyi bir örgütlülüğün sağlanamadığını, daha çok ailelerle birlikte yapılan eylemliliklere katılım olduğunu, işçi ve emekçilerin öncülerine sahip çıkmaları gerektiğini ve dışarıda devrimcilerle birlikte hareket etmeleri gerektiğini anlattı. O dönemde yapılan baskılara karşı örgütlenmelerini ve son süreçte yapılan eylemlilikleri ve adliye baskısını örnek verdi. Halkın artık büyük bir güç olduğunu ve her şeyi göze alarak yürüdüğünü, tekelci sermaye egemenliğinin ise yıkılış sürecinde olduğunu vurguladı. İşçilerin fabrikalarda DİK'lerde, öğrencilerin okullarda DÖB'lerde, halkın mahallelerde, mahalle komitelerinde örgütlenmesi gerektiğini vurguladı.

Zindanlarda bulunan devrimci tutsakların siper yoldaşlığını geliştirmesi, dışarıda bulunan devrimcilerin ise işçi ve emekçilerle sıkı bağlar kurması gerektiğinin altı çizilerek bu konunun çok önemli olduğu, işçi ve emekçilerin özgürlüğünün ancak bu sıkı mücadele birliği ağıyla örülerek gelebileceği anlatıldı. DİK'li arkadaşın "ya ölü yıldızlara hayatı götüreceğiz ya da dünyamıza inecek ölüm" sözüyle panelimiz son buldu.

Panelden sonraki müzik dinletisi, misafirlerin morallerini doruk noktasına çıkarttı ve etkinlik devrimci bir coşkuyla, halaylarla son buldu.

Etkinlik sonrası Leninist tutsakla yapılan sıcak sohbetler insanlarımızın, işçi ve emekçilerin gelişimleri açısından çok yararlı oldu.

**UMUDUMUZ KAVGADA
KAVGAMIZ SANATIMIZLA!**

MEŞALELERİMİZ KADIKÖY MEYDANI'NI AYDINLATTI!

Irak'a yönelik saldırılar karşısında beklemediği bir direnişle karşılaşan ABD emperyalizmi ve işbirlikçileri tam bir batağa saplanmış durumda. Her gün üçer, beşer işgalci asker ölüyor, uçaklar helikopterler düşüyor. Bu emperyalist-kapitalist sistemi ve sermaye sınıfını güçten düşürüyor ve oluşturmaya çalıştıkları otoriteyi her geçen gün paramparça ediyor.

Emekçi halkların kimisi emperyalist-kapitalist sistemin bu çöküşünü görüyor kimisi de bu çöküşü hızlandırmak için mücadele ediyor.

Sınıfsız, sömürsüz bir dünyayı yaratacak olan proletarya, bu çöküşe kendi iktidarını kurarak son noktayı koyacaktır.

İşte bu amaçla işçi ve emekçi sınıflara, zafer yolunda ısrar, kararlılık ve kendini feda bilincini vermek için Ölüm Orucu eylemi, F tipi zindanlarda devam ettiriliyor.

Bizlerde Mücadele Birliği Platformu olarak bütün kararlılığıyla devam ettirilen Ölüm Orucu eylemini ve F tipi zindanlar sorununu kitlelere ulaştırabilmek amacıyla meşaleli bir eylem gerçekleştirdik.

Eylem 7 Ocak 2004 Çarşamba günü saat 19:00 civarında gerçekleşti. Meşalelerimizi tutuşturup pankartımızı açarak eyleme başladık. Pankartımız, bütün emekçilerin olmazsa olmaz

kurtuluş yolunu gösteriyordu: "Devrimci Tutsaklar Özgürleştirilmeden Emekçiler Özgürleşemez". Pankartımızın arkasında meşalelerimizle yürüyüş düzenini aldık. Yürüyüş başlamadan önce "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" sloganımızı gur bir şekilde attık. Bu slogan meydanında bulunan yoğun insan kalabalığının şaşkın bakışlarıyla karşılaşırken çevremizde bulunan sivil polislerde ise korku ve endişe de yarattı. Daha sonra Altiyol'a doğru yürüyüşe geçtik. Ana caddeyi trafiğe kapattığımız eylemde sık sık "Ölüm Orucu Sürüyor Sürecek Zafere Kadar" sloganını attık ve de diğerlerini: "Yaşasın Ölüm Orucu Eylemimiz", "Devrimci Tutsaklar Özgürleştirilmeden İşçi Sınıfı Özgürleşemez", "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur", Altiyol'a gelmeden önceki İETT duraklarında durarak

"Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar, Her Şey Emeğin Olacak", "Ya Devrim, Ya Ölüm", "Faşizme Karşı Silah Başına" sloganını atarak pankartımızı durağa astık. Ve yine "Ölüm Orucu Sürüyor Sürecek Zafere Kadar" sloganlarını atarak eylemi bitirdik ve kayıpsız bir şekilde bölgeden ayrıldık. Yaklaşık 10 dakika süren eylem, çevredeki insanlar tarafından ilgiyle izlendi ve desteklendi, eylemimize çevreden katılan gruplar da oldu.

Devrimci tutsaklara özgürlük sorunu, bir devrim sorunudur. Devrimi, emekçilerin gündemine taşımak isteyen devrimciler de, bu sorunu devrime kadar gündemlerinde tutmalı ve Ölüm Orucu eyleminin yaratmış olduğu etkiyi emekçilere taşımalıdır. Biz Leninistler bunu zindanlar yıkılıncaya, devrimci tutsaklar özgürleşinceye dek yapmaya devam edeceğiz.

**ZİNDANLAR YIKILSIN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!
DEVRİMCİ TUTSAKLAR ÖZGÜRLEŞTİRİLMEYEN
İŞÇİ VE EMEKÇİLER ÖZGÜRLEŞEMEZ!
YA DEVRİM YA ÖLÜM!**

Mücadele Birliği Platformu

KİM SÖNDÜREBİLİR BİZİM YÜREĞİMİZDEKİ DEVİRİM ATEŞİNİ

Türkiye ve Kürdistan'da gelişmelerin seyri hızlanıyor. Sermaye sınıfı kendini korumaya çalışıyor. Bu uğurda ABD ile ilişkilerini daha da geliştiriyor. Sermayenin asıl amacı Türkiye'de ki devrimi boğmaktır.

Sermaye sınıfı işçi sınıfının üzerindeki saldırılarını yoğunlaştırdı. Her gösteriye, her protesto eylemine saldırıyor. Gözaltı, işkence, tutuklamayla, işçilere, emekçilere, öğrencilere, Kürt halkına kendince gözdağı vermeye çalışıyor. Dışarıda emekçi halklara yoğun bir saldırı gerçekleştirilirken, içeride devrimci tutsaklara da saldırılarını yoğunlaştırıyor. F tipinde istediğini başaramayan devlet D tipi zindanları devreye soktu.

Sermaye sınıfı devrimi boğmak için saldırıyor ve tabii biz de devrimi geliştirmek için çalışıyoruz.

Bizler Mücadele Birliği okurları olarak İkitelli'de çalışmalarımızı çok yoğun bir tempoyla sürdürüyoruz. Bu gelişmeyi gerek dostlar gerekse düşmanlar çok açık görüyor. Sermaye sınıfı kendini korumak ve İkitelli'de hakimiyet kurmak için özel önlemler alıyor. Afiş çalışması, dergi dağıtım gibi açık faaliyetlere bile silahla saldırıyor. Korkuyorlar! Devrimin ayak seslerinden korkuyorlar! "Açlar ordusu"nun önlenemeyen yürüyüşünden korkuyorlar!

Korktukları için saldırıyor, bizi yıldırma, bize geri adım attırmaya çalışıyorlar. Ama boşuna! Her saldırı sonrası çalışmalara İkitelli Mücadele Birliği Platformu olarak daha hız veriyoruz. Adımlarımızı daha güçlü atıyoruz.

Yüreğimizdeki bu devrim yangını ne silahlı saldırılar, ne de zindanlarımız söndüremeyecektir!

Bu saldırılardan biri de 7 Ocak 2004 günü gerçekleşti. İkitelli Parseller Caddesi üzerinde "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük, Mücadele Birliği" yazılı afişi asarken sivil polislerin silahlı saldırısına uğradık. Saldırıyı protesto etmek için 11-01-2004 Pazar günü saat 13:00'da bir basın açıklaması gerçekleştirmeye karar verdik. Basına haber verdik. Kahve kahve, ev ev bildiri dağıtarak emekçileri basın açıklamamıza davet ettik.

Cemevi önünde çevik kuvvet yerini almış, savaşa girecek gibi hazırlanmıştı. Panzer, akrep, onlarca sivil, resmi polis otosu...

Cemevinin dört-beş sokak önü ve dört-beş sokak arkası sarılmıştı Aynı zamanda meydana da 10'a yakın resmi ve sivil polis otosu vardı. Kelimenin gerçek anlamında bir ablukayla karşı karşıydık.

"Ölüm Orucu Sürüyor Sürecek Zafere Kadar", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" yazılı DETAK önlükleri giyilmişti. Ellerimizde proletaryanın kıvılcık bayrakları vardı. En öndeki pankartımızda "Baskılar Bizi Yıldırılmaz, Mücadele Birliği", arkadaki pankartta ise "Ölüm Orucu Sürüyor Sürecek Zafere Kadar, DETAK (Devrimci Tutsak Aileleri Komiteleri)" sloganları yazılıydı. Parseller Caddesi'ni trafiğe kapatarak disiplinli kortejimizle sloganlara başladık.

Bir arkadaşımız basın açıklamasını okuyordu: "İşçiler, Emekçiler, Yoksul Kürt Halkı..." Polisler bulduğumuz yeri ablukaya alıyordu. Çevremiz iyice sarıldı. Bu arada polis akrebi aramıza daldı. Çatışma çıktı. Polisler ellerinde joplar ve kalın sopalarla saldırıyordu. Bir ara silah sesleri geldi kulağıma. Yüreğime inceden bir sızı girdi, yoldaşları düşündüm. Slogan sesleri geliyordu çok uzaklardan: "Ölüm Orucu Sürü-

yor Sürecek Zafere Kadar!" Ve aklıma bir şiir geldi: "Yüreğim Sivas Dağlarının Yanğını Ağlarsam Kızma Otur mu, Bazen Ölüm De Yakışır İnsana."

Biz polis barikatını yararak ikinci eylem alanına doğru yürümeye başladık. Yoldaşlar yavaş yavaş toparlanıyorlardı. Toplandık, bazı yüzleri göremedim. Ve kinim, nefretim o an daha da büyüdü.

İkinci eylem yerinde çeşitli dergi okurları, siper yoldaşlarımız da vardı. Tam olması gereken devrimci dayanışma ve siper yoldaşlığı yaşanıyor. Perşembe Pazarı Caddesi'nde barikatlar kurulmaya başlandı. Sloganlara hep bir ağızdan başladık. "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Devrimci Basın Susturulamaz", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "İkitelli Faşizme Mezar Olacak", "Yaşasın Ölüm Orucu Eylemimiz", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük". Barikatı güçlendiriyorduk, pazar tahtaları ve çöp bidonlarıyla. Barikatın bir ucundan bir ses geldi. "Saldırı var!" polis yine ablukaya almıştı. Bütün yoldaşlar saldırının olduğu bölgeye geldi. Tam oradaki polisleri püskürtür gibiydik, birden barikalara her yönden saldırı geldi. Dövüşe dövüşe çekilmeliydik. Yarım saat barikalarda çatışma sürdü.

Halkın polise tepkisi çok yoğun. Gerek meydana, gerek barikalarda çok kalabalık yoğun bir kitle vardı. Polise bağırarak, polislin kafasına sakı, bardak atan, bizlere yoğun bir destek veren halk vardı

İkitelli'de saldırıların bilançosu: 13 gözaltı, 31 saat gözaltı süresi, 3 tutuklama.

Eylem bir saat boyunca sürdü. Gözaltıların hepsi ağır yaralı.

Bundan sonraki çalışmalarımıza hızlı bir şekilde devam edeceğiz. Yüreğimizdeki bu devrim ateşini ne gözaltılar, tutuklamalar, işkenceler ne de silahlı saldırılar, hiçbir şey söndüremeyecektir.

YA DEVİRİM YA ÖLÜM!

İkitelli Mücadele Birliği Platformu

Hesaplaşma Günü Korkunç Olacak

Merhaba Mücadele Birliği okurları;

Sizlere çoğumuzun yaşadığı, tanık olduğu ya da duyduğu, fakat asla yabancı olmadığı bir olay anlatacağım. Fakat bu olayın farkı, keyfi yaşanmış oluşu.

11 Ocak Pazar günü İstanbul İkitelli’de Mücadele Birliği okurlarına yönelik saldırılara karşı bir basın açıklaması gerçekleştirilmiş ve sonrasında resmi ve sivil çok sayıda saldırgan faşist güç tarafından insanlık dışı tavırlarla 10 kişi gözaltına alınmıştır.

Karakolun önünde aileleri toplayıp kamuoyu oluşturmaya çalışıyorduk. 11 Ocak Akşamı saat 21.00’de aileleri İkitelli’de karakolun önüne getirdik. İlk başta gözaltıları kabul etmeyen komiser, ailelerin sert tavırları sonunda kabul etmek zorunda kaldı. Aileler de “biz çocuklarımızla görüşmek istiyoruz, bizim doğal hakkımız” dediler. Bizleri gözaltındakilerle görüştürmediler. Sonuç itibarıyla onların karakolda olduklarını öğrendik. Bir gün sonra avukatı aradık, karakolun önünde görüşebiliriz dedi. Tekrar ailelerle karakol önüne yöneldik, daha aileler tam olarak toplanmadan iki sivil polis geldi, şüpheli şahıs olduğumuzu söyleyip kimliklerimizi istedi. İlk başta “sen kimsin, sen kimliğini çıkart” dedik, polis kimliğini çıkardı. Sonra avukata sorduk, kimliğimizi alma hakkı var mı diye, evet dedi, biz de verdik kimliklerimizi. Bunun ardından polisler, bir arkadaşımızı gözaltına almaya çalıştı. Ve arkadaşımız karakol önünde slogan atmaya başladı, “Baskılar Bizi Yıldırılmaz”, “Yaşasın Ölüm Orucu Eylemimiz”. Slo-

ganlara bizim de destek vermemiz üzerine bize de saldırdılar. Bizleri tekmelerle, yumruklarla karakola sokmaya çalıştılar. Üç kişiyi gözaltına aldılar. Polislerin çok kalabalık olmalarına rağmen, bizi karakola sokmaları epey uzun sürdü. Karakola sloganlarla girdik. Gözaltındaki arkadaşların da sloganlara katılmalarıyla karakolu inlettik. Ve yoğun bir saldırı başladı, ellerimizi arkadan kelepçeleyip yerde çiğneyerek tekmelerle saldırdılar. Bizi kendilerince etkisiz hale getirdiler. Ama yanıldılar. Bu sefer de bir arkadaşımız polise propaganda yapmaya başladı. Vücudumun her yerinde darp izleri ve morluklar oluştu. Gözaltına alınanlardan epilepsi (sara) hastası olan bayan, karakolda sara nöbeti geçirdi. Bundan korkan faşistler, onu serbest bıraktılar. Bir saat kadar İkitelli’de karakolda tutulduktan sonra Terörle Mücadele Şubesi (TMS) polisleri gelip bizi aldı. Sefaköy TMS’de kaldık, sorguya aldıktan sonra başarılı olamayınca hücreye atıldık.

Bizlere baskıyla, bizim olmayan ifadeler imzalatılmaya çalışıldı. İddialarına göre, bir gün önceki eyleme destek amaçlı pankart açarak korsan gösteri düzenlemiştik. Bunları kabul etmediğimiz için, camları kırık olan ve temel ihtiyaçlarımızın karşılanmadığı hücrelerde 24 saati aşkın süre tutulduk.

Parmak izlerimiz, fotoğraflarımız hepsi tamamlandı. Tabii ki göstermelik sağlık taramamız da(!) yapıldı. Her ikimizde de kaba dayak izleri vardı, diğer arkadaşın bacağı sakatlanmıştı.

Salı günü saat 14.00’de Küçük Çekmece Adliyesi’ne getirildik. Yaklaşık 3 saat bekledikten sonra nöbetçi savcı tarafından serbest bırakıldık.

Fakat biliyoruz ki, bunların hepsi bizleri yıldırabilmek için. Her ne yöntemi kullanırsa kullansın, faşizm ve onun kolluk güçleri bizi yıldırılmayacak ve gün gelecek önümüzde diz çökecekler. Hesaplaşma günü korkunç olacak.

BASKILAR BİZİ YILDIRILMAZ!

Y.E.Mücadele Birliği Okuru

Sıkacağız Dişimizi ve Kazanacağız!

danlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük Y.E.Mücadele Birliği” afişlemesi yapıyorduk

Afişlerimizle yeni Denizlere, Sibellere, Aysunlara ulaşmayı amaçlıyor ve İkitelli halkına kendi öncülerine sahip çıkmaları gerektiğinin görsel ve sözlü propagandasını yapıyorduk. Bunda başarılı olduğumuzu fark eden faşist devletin kolluk güçleri ise, emekçi halkla aramızda kurulan bağı koparmak için gene iş başındaydı.

Afişleme sırasında bizi izleyen dört tane sivil polis aracı fark ettik. Bir oto yanımıza yaklaştı ve “buraya gelin” çağrısı yaptı, ancak biz olay yerinden ayrıldık. Bunun üzerine otodan inerek peşimizden koşmaya başladılar, koşarken de ard arda ateş ediyorlardı. Bizimse elimizde kendimizi savunmak için kullanabileceğimiz kostikli kova ve fırça vardı ve bunları üzerlerine fırlattık. Tesadüf eseri kurşunlar kimseye isabet etmemiştir.

Bizi yaralama veya yakalama suretiyle gözaltına alamayan polis, cıvardaki kafeleri basarak 10-15 kişiyi gözaltına aldı.

Biz Leninistler olarak, kurşun da yağdırsalar, gözaltına da alsalar, F tipi zindanlarında bizi insanlık dışı işkencelere de alsalar yılmadık, yılmayacağız. Sıkacağız dişimizi ve kazanacağız. Çünkü biz Murat’ın, Sibel’in Aysun’un ve Deniz Gezmişler’in yoldaşlarıyız. Hiçbir onur, Leninist olmanın onurundan daha üstün olamaz, bunun bilincindeyiz. Tüm emekçi halkları da devrimci sınıf partisinin ideolojisi altında birleşerek insanın insan gibi yaşayacağı bir toplumu kurma görevine çağırıyoruz.

**BASKILAR BİZİ YILDIRILMAZ!
DENİZLERİN YOLUNDA LENİNİST SAFLARA!**

İkitelli’den Y.E.Mücadele Birliği Okurları

İkitelli halkını zindanlar konusunda bilgilendirmek ve zindanlardaki devrimci tutsakların yanında olduğumuzu göstermek amacıyla İkitelli sokaklarında üç arkadaşımızla birlikte “Zin-

CEFİMAYER'DE ÖRGÜTLÜ MÜCADELE

İşçi ve emekçi halkların eylemlilikleri hız kazanmaya devam ediyor. Döneme uygun hareket eden Cefimayer işçileri de eyleme geçmiş durumda. Biz de Trakya bölgesinde bulunan işçiler olarak eylemlerine destek amaçlı Cefimayer'in önüne gittik, işçileri burada bulamayınca da hem işçilerin, hem de devam eden eylemlerinin akıbetini öğrenmek amacıyla oradan Birleşik Metal İş Sendikası'na geçtik. Oradaki işçi arkadaşlarla röportaj yaptık.

Y.E.Mücadele Birliği: Bütün işçi ve emekçi halkların derdi aynıdır. Sisteme ve patrona duyulan öfke ve patronların bizlere uyguladığı baskı hemen hepimize yapılmaktadır. Bir de Eskişehir Şişecam'dan bir arkadaşın dediği gibi, bizlere hem ortak mücadeleyi hem de paylaşımı öğreten, mücadelenin ta kendisidir.

Arkadaşlar sizleri ortak mücadeleye ve sendikal mücadeleye yönlendiren olgular nelerdir?

İşçi: Sağlık sorunları, hak ettiğimiz ücretlerin verilmemesi ve haklarımızın gaspları bizleri birlikte mücadeleye zorunlu kılmıştır.

Y.E.Mücadele Birliği: Örgütlenme çalışmamız ilk duyulduğunda patronun tepkileri neler oldu?

İşçi: Öncelikle sendikada örgütlenmenin kötülüklerini anlattılar, sendikayı karalamaya başladılar. Bunlardan da önemli olanı, "yasal olan haklarınızı burada kullanamaz ve uygulayamazsınız" dediler.

Y.E.Mücadele Birliği: Patronun daha sonraki baskıları ne yönde oldu?

İşçi: Sendikaya üye olduğumuzdan dolayı bir kısmımız işten atıldı. Bu atılmalarda bilinçli işçiler başta olmak üzere diğer sendikalı işçiler de işten atıldılar. "Ya sendikadan istifa edeceksiniz ya da işinizden olacaksınız" dediler. Bizler de fabrikanın önünde beklemeye başladık yani sabah işe gider gibi fabrika önüne akşam da eve geliyorduk. Bunun üzerine patron bizlere jandarmayı çağıracağı tehdidini savurmaya başladı ve çağırdı da.

Y.E.Mücadele Birliği: Jandarmayı çağırıldıktan sonra ne oldu?

İşçi: Jandarma geldi ve öncelikle, izin-siz gösteri yapmakla bizleri suçladılar. "İzin-siz gösteri yapamazsınız, sicilinize işlenecek" diyerek bizlere tehdit savurdular.

Theditlerin bizleri korkutmadığını gö-

rünce, bu yaşamınlardan sonra bizleri alıp karakola götürdüler. Farklı günlerde iki defa karakola götürüldük. Birinde 15 dakika, ikincisinde ise 3 saat karakolda tutulduk. Her ikisinde de ifademiz alınarak savcılığa, oradan da nöbetçi mahkemeye gönderildik ve serbest bırakıldık. Bir arkadaşımız karakola götürüldü, 24 saat nezarethanede tutuldu. Savcılığa çıkardılar ve hakime gönderildi. Hakim "seni tutuklamam için bana gönderdiler" diye bizi tehdit ediyor.

Bu süreçte hem jandarma baskısı hem de patronun baskısına dayanamayarak istifa eden arkadaşlarımızın sayısı çok olmasa da, azımsanamayacak kadar. İyi olanı ise arkadaşlar tekrar üye olmaya başladılar.

Arkadaşların işlerinden dolayı vakitlerinin kısıtlı olması nedeniyle daha fazla görüşemediğimizden, bu defa da sendikadan bir arkadaşla sohbet etmeye başladık.

Y.E.Mücadele Birliği: Eylemin başlangıcından bugüne kadar olanları bir de sendikadan duymak istedik. Sürece ne zaman başladınız ve gördüğünüz baskılar nelerdir?

Birleşik Metal İş: Bu işyerinde 8 ay önce örgütlenmeye başladık, daha önce de Türk Metal İş ve Petrol İş sendikalarının örgütlenmeleri vardı. İşçilerin müracaatı ile işçilerin bizleri tercih etmeleri ise daha hızlı çalışmamızı zorunlu kılmıştı. 2 ay gibi bir zaman içerisinde çoğunluğu olarak bakanlıktan yetki için müracaatta bulunduk.

Y.E.Mücadele Birliği: Başvurulardan sonra neler yaşadınız?

Birleşik Metal İş: Başvuru tarihimizden sonra arkadaşlarımızı istifaya zorladılar. Arkadaşlarımızın, kesinlikle istifa etmeyeceklerini açıklamaları üzerine "sendika istiyorsanız ben size Türk Metal İş'i getiririm" diyerek baskılarını sürdürdüler. Bu sözleri sarfeden kişi ise, personel müdürüdür. Müdür daha önce Kırklareli Silah Fabrikası'ndan gelmiş bir kişidir. Bu sözleri neden sarfettiği de görülüyor.

Arkadaşlara istifa etmeleri yönündeki çağrılarını ısrarla sürdüren patron, 17 Kasım'da da işçileri işten çıkartmaya başladı. 28 Kasım'da fabrika kapısı önünde direnişe başladık.

Y.E.Mücadele Birliği: Direnişe başlar-ken arkadaşların morali nasıldı ve patronun tepkisi ne oldu?

Birleşik Metal İş: Öncelikle, arkadaş-

ların moralleri gayet iyi idi. İşveren vekilleri yine tehdit savurmaya başladılar. İşveren vekilleri, "Sizlerin tazminatlarını yatırdık, burada duramazsınız, burada durmanız suçtur" diyerek jandarmayı çağırdı. Bizleri alıp karakola götürdüler.

Karakolda da jandarma "orada kalamazsınız, yaptığınız suçtur" dedi; farklı dilden aynı tehdidi alıyorduk. Bizler de sendika ve işçiler olarak, işçilerin tekrar işe alınmasına kadar burada kalacağımızı yineledik. İfadelerimizi alarak savcılığa sevk ettiler. Savcılığa ise serbest bıraktılar.

Ama Sağlık Mahallesi'nde önümüzü kesen jandarma, bizi yeniden karakola götürdü. Karakolda tekrar komutanın tehditleri ve arkadaşlarımıza "fişlenirsiniz, sicilinize işlenir" gibi tehditler tekrarlandı ve tekrar geri gönderildik.

Mücadelemiz devam ediyor; baskılar bizi yıldıramayacaktır, ta ki zafere kadar.

Biz Y.E.Mücadele Birliği okurları olarak, savaşmayı bilen işçilerin zaferinin kaçınılmaz olduğunu biliyoruz. Her baskıyı daha başlamadan anlamak ve yıkılmaz bir güç haline gelmek istiyorsak hem kendi işyerimizde hem de diğer fabrikalarda komitelerle birleşik eylemliliklere gitmeli ve birleşik örgütlenmemizi geliştirmeliyiz.

Zafer Savaşan İşçilerle Gelecek!

Yaşasın Devrimci İşçi Komiteleri

Trakya'dan Bir İşçi

BATI MAKİNA'DA SENDİKASIZLAŞTIRMA SALDIRISI

2003 yılı Nisan ayında sendikâl yetkilerini alan Batı Makine Kalıp San. Tic. AŞ (BMS) işçileri, patronun baskılarıyla karşı karşıya.

Geçen sürede sendikadan ayrılmayan işçiler, insan gücünün üstünde çalıştırılma, fazla mesai dayatması ve işten atılma tehditleriyle karşılaşılıyor. Yine işçiler, patron tarafından borçlu oldukları bankalar ve ev kiralari ile yıldırılmaya çalışılıyor. Farklı zamanlarda 20-25 işçi çeşitli sudan bahanelerle işten atıldı.

15 Kasım 2003 tarihinden itibaren, saldırılarını yoğunlaştıran BMS patronları, sendikalı olduklarından dolayı psikolojik baskıya maruz kaldıklarını bildiren 5 işçiyi daha, 9 Ocak 2004 Cuma günü akşam saatlerinde 25/2 maddesi gereğince tazminatsız olarak işten attı. Mesai saatleri boyunca işyeri önünde bekleyen 5 işçi, 13 Ocak günü yaşanan gelişmeleri kamuoyuna duyurmak için bir basın açıklaması düzenledi.

Bu maddeden işten atıldıktan sonra başka hiçbir yerde iş bulamayacaklarını dile getiren işçiler, yalnız olmadıklarını hissedip, içeride çalışan arkadaşlarıyla birbirlerinden güç ve moral bulduklarını belirttiler.

**Y.E.Mücadele Birliği/
İZMİR**

MARAŞ'TA GELİŞEN MÜCADELE

Merhaba yoldaşlar
Ben Maraş'a bağlı bir kasabada oturuyorum. 15 yaşındayım ve Lise 2'ye gidiyorum. Bilindiği gibi Maraş, eski dönemlerdeki devrimci mücadele içerisinde en çok kayıp veren ve acı çeken şehirler arasında yer alıyor. Ama 1978 yılında yapılan ve tarihte "Kanlı Maraş Katliamı" olarak bilinen o acı olaylardan sonra, bu şehirden dışarıya yoğun göç başlamıştır. Hız kazanmaya başlayan politik gençlik hareketleri, faşist güçler tarafından baskı altında tutulmaya çalışılmaktadır. Bir zamanlar devrimin kalelerinden olan Maraş'ta, şimdi buna karşı faşistler yuvalanmaya çalışmaktadır. Biz gençlerin buna karşı üstlenmesi gereken önemli görevleri vardır.

Bildiğimiz gibi emekçi gençlerin bir kesimi hala gerici, burjuva örgütlere üyedir. Sosyalist gençlik örgütleri henüz emekçi gençliği bu örgütlerden tamıyla koparmayı başaramamıştır. Henüz emekçi genç kitlelerin üzerindeki denetimi tümüyle ele geçirememiştir. Şimdi ise bizlerin; yani sosyalist gençlik örgütlerinin önünde duran başlıca görev işte budur.

Emek güçlerini, insanlık yararına ve onun gelişmesi için kullanmak isteyen, barbarlık ve yıkım yolunda gitmek istemeyen gençler ve tüm entelektüeller için tek bir yol vardır: proletarya tarafında yer alıp, faşizme ve emperyalizme karşı verilecek mücadelede örgütlenmek ve kapitalizme karşı savaşmaktır.

Proletaryayı, emekçi gençliği, faşizme ve burjuvaya vermeyeceğiz. Gençlik bizim yanımızda olmalıdır, kavgada birlik gereklidir ve bu şekilde bizim davamız, proletaryanın devrim davası, zafere ulaşacaktır.

**DEVİRİM İÇİN BİRLEŞ,
ÖRGÜTLEN, ÖRGÜTLE!**

**Y.E. Mücadele Birliği Okuru
Maraş'tan Bir Leninist**

PAŞABAHÇE İŞÇİLERİYLE DAYANIŞMA

10 Ocak 2004 Cumartesi günü E-senler Hakkı Başar Spor Salonu'nda, Kristal-İş Topkapı Şubesi'nin Eskişehir Paşabahçe işçileriyle dayanışma için düzenlediği geceye, bizler de Y.E.Mücadele Birliği okurları olarak katıldık.

19.30'da başlayan gece, katılımın az olmasına rağmen, coşkulu ve kararlı sloganlarla başladı. Paşabahçe işçilerin devrimci tutumu, konuşmacının tarzına da yansdı. "Bundan sonraki süreç, mücadele sürecidir. Zaman alanlara inme zamanıdır" diye konuşma yapılan gecede, sinevizyon gösterimi yapıldı. Paşabahçe işçisinin 1966 yılından beri sermaye sınıfına karşı mücadelesini büyük bir kararlılıkla devam ettirdiği vurgulandı.

Oradaki işçilerin devrimci tutumu ve kararlılıkları ne grevlerin ertelenmesiyle ne de işten çıkarılmalarıyla kırılacak gibiydi.

Gecede atılan "Yaşasın İşçilerin Birliği", "Eskişehir İşçisi Yalnız Değildir", "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız" sloganlarına bizler de Y.E. Mücadele Birliği okurları olarak katılıp, ayrıca "Zafer Savaşan İşçilerle Gelecek", "Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak" sloganlarımızı attık. Sloganlarımıza oradaki işçilerin ilgisi ve katılımı yoğundu.

Gece, folklor gösteriminin ardından çeşitli sanatçıların sahne almasıyla sonuçlandı.

**Y.E.Mücadele Birliği Okurları/
ESENLER**

AYIŞIĞI SANAT MERKEZİ İZMİR ŞUBESİ AÇILDI

Emperyalist-kapitalist sistemin ülkelerimizde ve tüm dünyada, işçi ve emekçi halkların mücadelesini yok etme adına hayata geçirdiği yoğun baskı ve sömürü politikaları, “Bütün İktidar Emegün Olacak” diyen işçi ve emekçilerin mücadelesi karşısında gerilemek ve yok olmak zorunda kalacaktır.

Irak'ta, Filistin'de, ülkelerimizde halkların mücadelesini yok etmek için katliamlar yapmanın, işçi sınıfının devrimci öncülerini katletmenin, 19 Aralık zindan saldırısı sonrası F tiplerine kapatmanın, işkencelerin, gözaltıların, kısacası tüm bu saldırı politikalarının ne anlama geldiği tek bir cümle ile açıklanabilir; “**Devrimimiz büyüyor ve onlar korkuyorlar!**”

Geçmişten bugüne ödenen bedeller, güzel ve umutlu yarınların kurulması adımadır. İşçi ve emekçilerin hedefleri büyümektedir. F tipi zindanlarda devrimci tutsakların Ölüm Orucu eylemleri yılları geride bırakmış ve devam etmektedir. Ve tüm bunların yanında burjuvazinin yoz kültürüne karşı, devrimci kültür ve sanatı ülkelerimiz topraklarının dört bir yanına yayma çabası içindeki sanat emekçilerinin kavgası da büyümektedir.

“Umudumuz Kavgada Kavgamız Sanatımızla” diyerek çıktılar yola. Yılların verdiği tecrübe ve birikimle şimdi çok daha

güçlüler. İstanbul'da Taksim'den Sarıgazi'ye, İkitelli'ye, Kürdistan'da G.Antep'ten, Ege'de İzmir'e zincirin halklarını güçlendirmeye devam ediyorlar. Ayışığı Sanat Merkezi çalışanları, “burjuvaziye karşı, burjuva kültürle savaşılmaz” diyerek, işçi ve emekçi halklarımızın yanlarında yer almaya, gelecek özgür yarınları kurmaya çalışıyorlar.

Devrimci kültür ve sanatı, işçi ve emekçi kitlelerle buluşturma çabalarının şimdilik son halkasını İzmir'de oluşturdular. 11 Ocak 2004 Pazar günü, İzmir Basmane'de Ayışığı Sanat Merkezi İzmir Şubesi'nin açılışı yapıldı. Erken saatlerde gittiğimiz sanat merkezinde hummalı ve titiz bir çalışma yürütülüyor, son hazırlıklarını tamamlıyorlardı. İzmirli işçi ve emekçilerin, devrimci dostların katılımıyla saat 15:00'te açılış konuşması, saygı duruşu ve mesajlarla etkinlik başladı. Salonun dar olması nedeniyle yaklaşık 250-300 kişi etkinliği izleyebildi.

İlk olarak Ayışığı Sanat Merkezi bünyesinde çalışmalarını sürdüren müzik grubu çıktı sahneye... Yaptıkları işin ne kadar önemli olduğunu bilerek, yeni olmalarına rağmen yılların profesyonel sanatçılarına “taş çıkartarak” söylediler türkülerimizi.

Müzik grubundan sonra, İstanbul'dan gelen Ayışığı Sanat Merkezi Şiir Topluluğu çıktı sahneye... Kendilerine ait şiirlerinin yanı sıra, Hasan Hüseyin'den bir şiir ve Filistin şiirleri ile İstanbul'dan yüreklerini, selamlarını ve coşkularını getirmişlerdi. Yürekleri bir Filistinli gibi atarak “*Bizim kanımız bir tutam yağ, yakar özgürlüğün ateşini*” diyorlardı, “*Ölse de devrimden vazgeçmemeyi de ondan öğrendik*” diyorlardı, “*Aç korlarsa, yerim etini beni yiyenlerin*” diyorlardı, “*Bir korku da sen ol karanlık yüreklerle*” diyorlardı şiirlerinde... Şiirleri coşkuluydu, gelenler arasında ağlayanlar olmuştu hatta. Ama bu göz yaşları faşizme olan öfkenin, kinin belirttileriydi.

Aynı sevdalı yüreğiyle etkinliğe katılan Cevdet Bağca aldı mikrofonu eline. Türküleri, gelenleri coşturdu bir kez daha.

Etkinlik müzik grubunun sahneye yeniden çıkarak türküler söylemesi ve hep birden çekilen halaylarla devam etti.

Son olarak Ayışığı Sanat Merkezi İzmir Şubesi emekçilerine destek olmak, yüreklerine yürek katmak isteyen bir işçi söz aldı. “*Burası hepimizin sanat merkezi, burayı güçlendirecek olan, ileriye taşıyacak olan bizleriz, buraya sahip çıkalım*” dedi konuşmasının sonunda.

İzmirli işçi ve emekçilerin devrimci kültür ve sanat çalışmalarına katkıda bulunacağından şüphemiz olmayan Ayışığı Sanat Merkezi İzmir Şubesi ve emekçilerine bizler de “*Hoş geldiniz*” diyoruz, “*Hoş geldiniz Yoldaşlar!*”

“HAYAT SÜRDÜĞÜ SÜRECE BİZLER DE VAROLACAĞIZ”

Bizler Ayışığı Sanat Merkezi emekçileri olarak “UMUDUMUZ KAVGADA, KAVGAMIZ SANATIMIZLA!” şiarıyla çıktığımız yolda, geldiğimiz noktanın ve yaşadığımız Yeni Evrenin keskin çelişkilerini, burjuvazinin , halkları sanatsızlaştırma, düşüncesizleştirme, yozlaştırma politikalarını, su yüzüne çıkararak, insanlara , hak ettikleri kültür-sanatı ve bunlar aracılığıyla da işçi sınıfının felsefesi ve bilimini aktarmayı hedefledik. Ve görüyoruz ki; her geçen gün hedefimize doğru atılmış yeni bir adım oluyor ve her geçen gün adımlarımızı daha sağlam, daha inançlı ve daha coşkulu atıyoruz.

Ayışığı Sanat merkezi Sarıgazi şubesi emekçisi Ayşe Rojda Şendur, İkitelli emekçisi Alev Oral ve Y.E. Mücadele Birliği Dergisi yazı işleri müdürü Özgen İş'in tutuklanmaları, bizlerin ne gibi baskılara, zorbalıklara maruz kaldığımızın somut bir göstergesi oldu.

Arkadaşlarımızın derhal serbest bırakılmalarını istiyor ve bu zorbalığı şiddetle kınıyoruz. Ve zorbalara İzmir'den sesleniyoruz; “Bizler zindanlara atılmakla, katledilmekle tükenmeyiz. Bizler hayatı yaratanlar ve hayat sürdüğü sürece bizlerde var olacağız. Bir gün “ZİNDANLARI YIKACAK, ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!”

Tüm dostlara İzmir'den sevgi ve bağlılık dolu selamlar.

**DEVİRİMCİ SANAT ENGELLENEMEZ!
SOSYALİST BASIN SUSTURULAMAZ!
BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!**

İzmir Ayışığı Sanat Merkezi Emekçisi

Y.E Mücadele Birliği Okuru/İzmir

NAZIM 102 YAŞINDA

O MAVİ GÖZLÜ BİR DEVDİ...

Büyük komünist şairimiz Nazım Hikmet, 15 Ocak 1902’de Selanik’te doğdu. “Otobiyografi” adlı şiirinde, yaşamının belli başlı dönemeçlerini ve tüm yaşamına anlam veren kavgasına bağlılığını en güzel dizelerle anlatır. Tüm yaşamı boyunca şiirleriyle devrim ve sosyalizm mücadelesine en büyük katkısı yapmış olan büyük şairimizin şiirleri, yaşadığı dönemde ve sonrasında dünyanın neresinde olursa olsun özgürlük için, devrim ve sosyalizm için çarpışanların dillerinden düşmemiştir. Onun büyük komutan Ernesto Che Guevara’nın en çok okuduğu ve sevdiği şairlerden biri olduğunu söylememiz

sanırsız yeterli olacaktır.

O, bir şiirinde “şarkılarımız en ön sırada yürümelidir/düşmanın üzerine” diyordu. Şimdi onun şiirleri “şarkı söyleyen yarınları hazırlamak için” savaşanların dillerinde en ön sırada yürüyor düşmanın üzerine. Şiirleri birçok dile çevrilen şairimiz, artık dünya halklarının komünist şairidir; tıpkı Neruda gibi, tıpkı Aragon gibi, tıpkı Lorca gibi... O bütün bir ömrünü, partili bir sanatçı olarak, komünizm mücadelesine adanmıştır. Sadece boş gecelerini değil, bütün bir ömrünü insanlığın büyük kurtuluşu için çalışmakla geçirmiştir. Dünyanın neresinde olursa olsun, hangi dilde olursa olsun, insanlar komünizm için bir şeyler yapmışlarsa, onu kendi yapmış gibi sahiplenmiştir.

Hapiste kaldığı yıllar boyunca yureği en uzak yıldızlarda büyük insanlık için atmaya devam etmiştir. Onun şiirlerinde işçiler, emekçiler, Anadolu köylüsü, aydınlar, komünist savaşçılar tek bir yürek gibi birleşmiş, hep bir ağızdan türkü söylemiş, sevdalanmış ve kavga vermişlerdir. Afrika’da özgürlük için savaşanlar, Çin’de Sarı Nehre doğru akan ordu, Rusya’da asılan partizan Tanya; Stalingrad önünde savaşan 28 Panfilovcular, Fransa’da faşist namlular karşısında Enternasyonal söyleyerek ölümsüzleşen Gabriel Peri gibi komünistler, Havana’daki hürriyetin eli / Fidel’in sıktığı el, şarkılarını söylemesine izin verilmeyen siyahi şarkıcı Paul Rabson... hepsi Nazım’ın şiirlerinde adeta yeniden canla-

nır, hayat bulur.

Nazım eserlerinde dünyanın dört bir yanında özgürlük ve komünizm için savaşanları ölümsüzleştirmiştir. Onların verdiği savaşı yüreğinde hissetmiş, sonra bunu en güzel sözlerle dizelere dökmüştür. Partili bir sanatçı olarak komünizm mücadelesine değeri hiçbir şeyle kıyaslanmayacak bir miras bırakmıştır.

“Düşman

*bir yeni insan boyu
uzaktı Moskova’dan”*

diyerek anlattığı Stalingrad önünde Sovyet halkının faşizme karşı mücadelesi hakkında, bugüne kadar Nazım’dan daha iyi bir destan yazılmamıştır. O, sosyalist sistemin yarattığı “yeni insan”ın neleri başarabileceğini şiirleriyle tüm insanlığa duyurmuştur.

“Kozmoz’da bizden başka düşünen var mı?” diye merak ediyordu bir şiirinde. “Yıldızlardan birinde” elçimizin onunla konuşacağını ve söze Rusça “Yoldaş” demek olan “Tovariş” sözcüğüyle başlayacağını söylüyordu. Onun ağzından

“Selamlamaya geldim seni

*yeryüzü umutları adına
bedava ekmek ve bedava karanfil adına
mutlu emeklerle mutlu dinlenmeler adına
yarın yanağından gayrı
her yerde her şeyde hep beraber
diyebilmek adına”*

sözcüklerinin döküleceğini söylüyordu. Bir başka şiirinde ise, bununla da kalınmayacağını, sosyalizm sayesinde bir gün ölü yıldızlara hayatın götürüleceğini söylüyordu.

Nazım hep bu hasretle yaşadı. 61 yıllık ömrüne büyük bir mücadeleyi sığdırdı. Ancak bunu yapabildiğinde “yaşadım” diyebileceğini söylüyordu. Nazım bir komünist gibi yaşadı ve bir komünist olarak öldü. Hasretini gerçekleştirmek ise bize düştü. □

Sosyalizm Mücadelesinin İki Köşe Taşı

ROSA VE KARL

İnsanlığın 150 yıldır sermaye düzenine karşı sürdürdüğü özgürlük mücadelesi, bütün yoğunluğuyla devam ediyor. Günümüzün sınıflar mücadelesi zemini, evrensel özgürlük hareketinin başarısı için büyük olanaklar sunuyor. Proletarya ve emekçiler iki yüzyıl bulan toplumsal kurtuluş mücadelesi birikimine dayanarak, bugün eline geçen bu fırsatı sonuna kadar değerlendirmesini bilecektir. Tarihin geride bıraktığı bu uzun yolda nice büyük olaylar yaşandı. Devrimci fırtınalarla yerkürenin sarsıldığı dönemlerden yenilgi ve ihanetlere uzanan büyük bir yürüyüş! Ancak gelişmenin de başka yolu yok. Her biri zengin birer hazine olarak inanlık tarihinin belleğinde yer etti.

Bugün kapitalist toplumun evrimi tarafından hazırlanan kurtuluşun muazzam koşulları ve elde edilen devrimci birikim zafere ulaşmak isteyen proletarya ve onun devrimci sınıf partileri tarafından yeni örnekler yaratılarak zenginleştiriliyor.

Geriye dönüp yaşanan deneylere baktığımızda aşılın yolun ne denli büyük olduğunu görebiliyoruz. Hep zaferler aydınlatmadı yolumuzu. Kimi zaman büyük ihanetlere tanıklık etti tarihin büyük arenası.

Akış güçlü. Yürüyüş zorlu. Sıçramalarla yol alır tarih. Ve böylesi anlarda ezilenlerin saflarında dalgalanmalar fırtınaya, fırtınalar kasırgalara dönüşür. Bu zor zamanların çelikten yapıya sahip devrimcilere ihtiyacı vardır. Az sayıda dahi olsa, milyonları onları hemen kavrayacak düzeyde olmasa da, emekçilerin gelecek çıkarlarının temsilcileri onlardır. Aynı ayrı kollardan gelip aynı ırmakta er ya da geç buluşacaklardır. Bazen bu bir çok bedelin ödenmesiyle olur. Fakat

tarihin ırmağında buluşma kaçınılmazdır.

İnsanlık için böylesi zamanlar bir sıçramanın eşliğinde ortaya çıkar. Eski alışkanlıkların, önyargıların kırılma zamanı gelmiştir. Yeni şartlar, kendini yenilemeyi zorunlu hale getirir. Geleceği kazanmak isteyen geçmişin kalıntılarında kurtulmalıdır. Sınıflar mücadelesi tarihinde böylesi süreçlerden biri olan I. Emperyalist Paylaşım Savaşı, dünyanın o ana kadarki bilindik koşullarında köklü değişimler yaratmıştır. Bu değişim, tüm sınıf ve onun politik temsilcilerini etkilemiştir. Değişimin sarstığı toplumsal güçlerin siyasal tavırları toplumların yazgısını yakından ilgilendirir.

Koskoca II. Enternasyonalin çöküşüne kadar uzanacak bu fırtına, o zamanki en güçlü sosyal-demokrat parti olan Alman Sosyal Demokrat Partisi'ni sosyal şovenizm batağına götürdü. Uyanık savunması maskesi altında proletaryaya ihanet eden Alman Sosyal-Demokrat Partisi'nin önder kadrolarının çoğunluğu savaş kredilerini onaylayarak burjuvaziyle proletaryanın ortak çıkarlar etrafında bir araya gelmesi gerektiği şeklindeki reformist görüşü savundu.

Bu tutuma itiraz gecikmeden geldi. Başını Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht 'in çektiği grup, Parti Merkezi'nin dönklüğünü reddederek savaş kredileri aleyhine oy kullandılar. Ardından Franz Mehring, Clara Zetkin ile birlikte savaşa karşı eylem kararı aldılar. Sonradan "Spartakistler Birliği"ne dönü-

şecek olan grubun temeli, böylece atılmış oldu.

Onlar bu çıkışlarıyla Alman proletaryasının yüzü aklı oldular. Deyim uygunsu, Al-

man işçi sınıfının onurunu kurtardılar. İsmi büyük önderler, davaya ihanet edip kendi burjuva hükümetlerinin yanında saf tutarken, Rosa ve Karl, cüretkar çıkışlarının bedelini zindanlarda ve cephede ödüyorlardı. Buna rağmen yılmadılar. Proletarya enternasyonalizminden ödün vermediler.

Lenin, Liebknecht ve Luxemburg'un bu tavrından övgüyle bahseder. "Kokuşmuş bir ceset"ten farkı kalmayan Alman Marksist Partisi'nin içinden çıkan bu iki yiğit komünist önder, sarsılmaz bir iradeyle yollarına devam ettiler.

Savaş, ayırtıcıdır. Olgunlaşan ve çürüyen oportünizmi sosyal-şovenizm olarak çıkarttı sahneye. O sosyal-şovenler ki, Kasım Devrimi patlak verdiğinde, Noske ve Schidermann'ın kişiliğinde proletaryayı ateş ve barutla "hizaya getirmek" isteyeceklerdir. Marksist olduklarını söyleyen bu aşağılık gürüh, işçi devrimini kanla bastırma işini bizzat üstlenecektir.

Karl ve Rosa, bu çürümüşler arasında yiğitçe bir çıkış yaptılar. Ama, Lenin'in haklı olarak eleştirdiği gibi, örgütsel ayrılığı zamanında gerçekleştirmediler. Neredeyse savaştan bitimine değin sosyal-şovenlerle aynı parti çatısı altındaydılar. Ayrım gündeme geldiğinde, bu defa da Kautsky liderliğindeki "merkezciler" ile birliklendiler. Ayrılma konusundaki bu gecikme, Bolşevik bir partinin doğuşunu engelledi. Ve karar anı gelip çatığında, devrimin o sıcak günlerinde Alman proletaryasının devrimci sınıf partisi çok cılız kaldı. Ve Kasım Devrimi kanla bastırıldı.

Bu hayati eksikliğin bedeli ağır oldu. Karşı-devrim hızla harekete geçti. Alman proletaryasının iki yiğit önderi, Karl Liebknecht ve Rosa Luxemburg, gizlice kaçırılarak katledildi. Cesetleri nehre atıldı. Ve sonrasında, Almanya'da faşizme giden yol açıldı.

Rosa, tüm eksikliklerine rağmen, marksizmi filozofça kavramıştı. Spartakist hareketin gerçek teorisyeniydi. Ulusal sorun ve emperyalizm konularında bariz yanlışlara düştü. Proleter devrimi salt grev hareketiyle gerçekleştirebilecek bir eylem olarak algılamakla ciddi bir hata yaptı. Ama Lenin'in deyimiyle, "bir dağ kartalı" idi. Yılmaz bir savaştıydı.

Alman proletaryasının bu iki yiğit önderi, yenilgilerin içinden, işçi sınıfıyla birlikte, Rosa'nın ağzından daima haykırdı: "Vardım, varım, varolacağım!" □

Ölüm Orucu SÜRÜYOR!

7 OCAK 2004- KADIKÖY

11 OCAK 2004
İKİTELLİ

18 OCAK 2004-GAZİ

